H2o

Adaugă apă – Vol. 6 – Emoțiile Iubirii

Capitolul 1

Emma oftă adânc. I se agățase tricoul într-o creangă şi se zgâriase destul de urât. Se întoarse ca să se elibereze, moment în care era să scape din mâini cutia pe care o ducea. „Ce porcărie!" se enervă ea. Colac peste pupăză, chiar în clipa următoare se împiedică de un buştean. Încercă să-şi recapete echilibrul şi-şi dădu la o parte părul din ochi. Ceva mai departe o auzea pe Rikki, care bodogănea supărată pe verdeața din jur. Nu-şi putu zări prietena prin perdeaua de plante, dar era aproape sigură că Rikki scăpase din brațe cutia şi că bătuse supărată din picior – răzbunându-se parcă pe lemnele ce-i tăiau calea.

Nu se punea problema că Emma n-ar fi avut chef să care cutiile lui Lewis în sera fratelui lui, dar trebuia s-o facă duminica? Şi tocmai în duminica în care Lewis ştia precis că ea avea întâlnire cu Byron?

„Doar i-am spus chestia asta de cel puțin douăzeci deori, numaiân ultima săptămână! Iar acum m-am lovit şi, garantat, o să întârzii la întâlnire. Dar ce să fac? Lewis ne-a ajutat de atâtea ori în ultimul timp... Trebuie să-i fac şi lui hatârul."

Şi totuşi, Lewis ar fi putut să le dea fetelor măcar câteva indicații. Emma se opri din nou, încercând să se orienteze. Sera era imensă şi părea construită după o schemă precisă. Emma avea impresia că ea şi Rikki se învârteau de ceva vreme în cerc. Nu văzuseră nici țipenie de om.

H2o

Adaugă apă – Vol. 6 – Emoţiile Iubirii

Capitolul 1

Emma oftă adânc. I se agăţase tricoul într-o creangă şi se zgâriase destul de urât. Se întoarse ca să se elibereze, moment în care era să scape din mâini cutia pe care o ducea. „Ce porcărie!” se enervă ea. Colac peste pupăză, chiar în clipa următoare se împiedică de un buştean. Încercă să-şi recapete echilibrul şi-şi dădu la o parte părul din ochi. Ceva mai departe o auzea pe Rikki, care bodogănea supărată pe verdeaţa din jur. Nu-şi putu zări prietena prin perdeaua de plante, dar era aproape sigură că Rikki scăpase din braţe cutia şi că bătuse supărată din picior – răzbunându-se parcă pe lemnele ce-i tăiau calea.

Nu se punea problema că Emma n-ar fi avut chef să care cutiile lui Lewis în sera fratelui lui, dar trebuia s-o facă duminica? Şi tocmai în duminica în care Lewis ştia precis că ea avea întâlnire cu Byron?

„Doar i-am spus chestia asta de cel puţin douăzeci deori, numaiân ultima săptămână! Iar acum m-am lovit şi, garantat, o să întârzii la întâlnire. Dar ce să fac? Lewis ne-a ajutat de atâtea ori în ultimul timp… Trebuie să-i fac şi lui hatârul.”

Şi totuşi, Lewis ar fi putut să le dea fetelor măcar câteva indicaţii. Emma se opri din nou, încercând să se orienteze. Sera era imensă şi părea construită după o schemă precisă. Emma avea impresia că ea şi Rikki se învârteau de ceva vreme în cerc. Nu văzuseră nici ţipenie de om

— Era doar un labirint de alei, prin desişul verde. Plante – peste tot, doar plante.

„Ce şi-o fi imaginat Lewis?" se întrebă Emma. „Aşa n-o să-l găsim niciodată! Ar trebui să primim un premiu dacă reuşim să ajungem măcar în centrul serei – în cazul în care există un centru."

Iar premiul şi-l putea imagina foarte clar – şi nu, nu avea nici o legătură cu I ewis. „Sper ca Byron să mă aştepte!" visă oa, înlăturând din cale o altă creangă.

— Hei, dar aici e super! Şopti Elliot, fratele mai mic al Emmei, care se afla la doar câţiva paşi în spatele surorii sale. Tot timpul se ţinuse după ea, minunându-se cu glas tare. Pentru Elliot, acest mic serviciu era o mare aventură. Emma, în schimb, îşi dădea ochii peste cap.

„Nu suntem aici ca să ne jucăm de-a |ungla", îşiziseeaâmbufnată, aşteptându-se din clipă-n clipă să apară un elefant. „Poate apare şi-un Tyrannosaurus Rex!" sc gândi ea. „Nu ştiu de ce, dar în seara asta parcă sunt pe altă planetă", râse în sinea ei. „Oare care dintre noi a luat-o pe arătură – eu sau Elliot?"

Evident că, la vârsta lui Elliot, era o distracţie pe cinste să se lupte cu crengile şl cu ferigile, dar pentru Emma şi Rikki devenise o corvoadă.

— Lewis! Strigă ea în desiş. „E a suta oară când se întâmplă asta!" Unde eşti?

Deodată, în fata ei se înălţă ceva… Pff! Nu, nu era o altă plantă exotică, ci o faţă prietenoasă. Cu toate că nu-l văzuse niciodată până atunci, Emma presupuse că era Lenny, fratele mai mare al lui Lewis. Zâmbetul larg de pe faţa lui îi aminti imediat de bunul ei prieten. „Chiar dacă e mai mare

şi mai musculos decât Lewis”, se gândi ea, „zâmbetul ăsta l-aş recunoaşte oriunde!”

— Tu trebuie să fii Emma, zise el. Bine-ai venit!

Lenny îi luă fetei cutia din braţe şi porni înaintea ei. „Deci, mai am o speranţă că scăpăm tefere din labirintul ăsta.”

— Aici suntem, Rikki! Strigă Emma în urma ei. Pe-acolo ar fi trebuit să fie Rikki şi Elliot. „Asta-i bună! Îl găsesc în sfârşit pe Lewis, în labirintul ăsta – şi-i pierd pe cei doi!” îşi zise ea. Dar imediat auzi paşi în urma ei. Frunzele foşniră şi apoi apăru Rikki, care se lupta cu o ferigă uriaşă. Emma îi zâmbi încurajator prietenei ei. „Hai că scăpăm!” voia să însemne această privire. Drept mulţumire, Rikki îi scoase limba.

— Au sosit prietenii tăi! Strigă Lenny către Lewis, când ajunseră în sfârşit într-un luminiş.

Lui Lenny nu-i fusese greu să-i găsească – doar era sera lui.

— Superi se bucură Lewis şi fugi spre Rikki, ca s-o ajute să pună cutia pe un banc de lucru. Aţi adus toate lucrurile?

— Da, Lewis! Şi sper să ne răsplăteşti pe măsură! Puse Rikki punctul pe i.

Fata îşi masă braţele. Îi amorţiseră sub povara cutiei.

— Desigur, cu prietenia mea veşnică! Răspunse Lewis şi zâmbi ironic.

Între timp, Lenny deschisese cutiile şi cotrobăia prin ele. Scoase la iveală o serie întreagă de ţevi şi de furtunuri, pe care le studia cu atenţie.

— Oare o să funcţioneze chestia asta, Lewis? Îl întrebă el pe fratele lui, uitându-se sceptic la toate materialele.

Emma trebuia să recunoască: ardea de curiozitate să afle ce voiau să facă cei doi fraţi cu toate lucrurile astea. Şi totuşi, nu prea mai avea timp.

De dimineaţă, Lewis le rugase să ia cutiile de la magazinul de lângă casa părinţilor Emmei şi să le aducă mai târziu, la seră. Fetele răspunseseră prompt. Din păcate, cutiile fuseseră deja sigilate, astfel că Emma, Rikki şi Elliot habar

n-aveau ce-i aduseseră lui Lewis. În afară de asta, nici nu erau etichetate. Păreau, pur şi simplu, nişte cutii mari şi grele, aşa că toată chestia asta devenea de-a dreptul palpitantă.

Pe drum, Emma şi Rikki încercaseră să ghicească ce anume transportau. Rikki îşi imaginase că erau seminţe de plante exotice. Emma se gândise în schimb la ceva legat de preocupările obişnuite ale lui Lewis. Crezuse că era echipament ştiinţific, dar, până una-alta, era doar un furtun negru, de grădină. Nu tu eprubete, nu tu sticluţe, aşa cum se aşteptase ea – şi nici seminţe exotice…

„Deci, niciuna dintre noi n-a ghicit. Însă, cel puţin, prezumţia mea e mai aproape de realitate!” se gândi Emma, mulţumită. „Dar la ce-i folosesc toate furtunurile astea? Şi de ce se întreba Lenny dac-o să funcţioneze?”

— Sigur că da, Lenny! Răspunse Lewis încrezător, sortând furtunurile.

— Aha, deci el este Lenny! Îl întrerupse Emma. Bineînţeles că-şi dăduse seama sau, mai bine zis, intuise, dar voia ca Lewis să facă prezentările cum se cuvine. „Şi ăsta ar fi cel mai mic neajuns!” îi trecu ei prin minte. „Are nişte maniere îngrozitoare, dar pe Cleo nu pare s-o deranjeze. Cred că pe ea o fascinează genul de profesor trăsnit.”

— O, nu vă cunoaşteţi? Bolborosi el, cu capul vârât între cutii. Lenny, ţi-i prezint pe prietenii mei! Dragilor, acesta este fratele meu, al doilea ca vârstă!

— Dar câţi fraţi ai? Întrebă Rikki, care aproape că-şi sucise gâtul, încercând să afle ce mai era în cutie. Bineînţeles că era la fel de curioasă ca Emma.

— Patru, răspunse Lewis, deschizând ultima cutie. Scoase nişte şuruburi şi nişte bride. Dar el este singurul care are o seră!

— Şi singurul care l-a însărcinat pe Lewis i monteze un sistem de irigare, adăugă Lenny, zâmbind.

„Evident, bineînţeles – o seră, un sistem de irigare. Are sens…”

— Heeei! Mârâi Lewis, gesticulând cu şurubelniţa. Chestia aste e extraordinară pentru tine, Lenny. Sistemul ăsta de irigare, controlat pe sectoare, este complet automat şi net superior celui pe care îl aveai înainte.

Brusc, Emma şi Rikki îşi pierdură interesul. Lewis ţinea o conferinţă despre aspersoare. Speriate, fetele se uitară în jur şi descoperiră o mulţime de ţevi. Iar pe fiecare era montată câte un dispozitiv ca o pară de duş. Toată instalaţia părea să stea la pândă, gata să le transforme pe fete în sirene – cu cozi de peşte uriaşe! Şi nu era chiar ceea ce visaseră Emma şi Rikki pentru această după-amiază… În nici un caz nu voiau să se transforme de faţă cu Lenny şi cu Elliot. Aşa că acum, pe lângă plictiseală, mai aveau un motiv foarte serios să părăsească locul cât mai repede cu putinţă.

Capitolul 2

OK, zise Emma dintr-odată, pregătindu-şi retragerea. Îmi imaginez că voi doi aveţi multe de discutat, aşa că noi plecăm. „Sper ca de data asta să găsim drumul mai uşor decât la venire”, se gândi ea, plină de dubii.

Dar unde era Elliot? Emma era sigură că-l văzuse cu câteva clipe în urmă în luminiş. Iar acum, parcă-l înghiţise pământul…

„Oare chiar l-am văzut acolo, cu Rikki?” se gândi ea. „Poate că s-a-ntors să exploreze jungla, în timp ce noi am pândit despachetarea cutiilor. Dacă avem noroc, n-a ajuns prea departe.

— Elliot! Unde eşti? Strigă Rikki, în timp ce fetele îşi croiau drum spre ieşire. „Trebuie să fie pe-aici, pe undeva!” îşi zise ea calmă.

Şi aşa era! Rikki îl zări prima. Într-un mic luminiş, băiatul stătea printre ferigi, cu picioarele încrucişate şi privind în gol.

— Aici te poţi ascunde la nesfârşit, zise Elliot misterios, văzându-le pe fete.

„Cum zici tu, zăpăcit mic ce eşti!” se gândi Rikki. Ea nu avea experienţă cu copiii, iar pentru moment o cam călca

pe nervi să aibă un pui de om prin preajmă. Ce-i trebuia lui să se ascundă în tufişuri?

— Şi de ce n-o faci? Îi propuse ea în glumă.

„Nici nu vreau să-mi imaginez ce-ar însemna ca toţi prietenii mei să-şi ia fraţii mai mici după ei… Ar fi de nesuportat!”

— Hai, Elliot! Zise Emma, fără să-i dea vreo şansă să se gândească la propunerea lui Rikki.

Fata se strecură pe lângă Rikki, luă mâna lui Eiliot şi-l ridică în picioare. Apoi î împinse pe drum, înainte.

— Trebuie s-ajungem la lecţia de surfing! Îi aminti ea.

— Hei! La stai! Care lecţie de surfing? Întrebă Rikki, care parcă prinsese şi ea rădăcini. Era sigură că, de dimineaţă, când se întâlnise cu Emma, ea nu-i pomenise de aşa ceva. Ştia doar că prietena ei avea întâlnire cu Byron pe plajă. Cel puţin, ăsta fusese planul iniţial, înainte de chestia cu cutiile. „Nu mi-a zis c-o să-l ia şi pe Elliot, după care o să mai meargă şi la surfing!” se miră Rikki.

— Elliot face ore de surfing cu Byron, răspunse Emma, de parcă n-ar fi fost mare lucru. Se descurcă foarte bine!

— Minunat! Făcu Rikki sarcastic, Doar că… N-ai uitat ceva?

„Sunt sigură că Emma se gândeşte la cozile de sirenă. Doar e cea mai cerebrală dinte noi”, îşi zise Rikki. Cleo şi cu ea erau uneori destul de necugetate, dar nu şi Emma. Atunci, cum se poate gândi să-l ducă pe fratele ei la surfing? Ceva nu-i în regulă aici.”

— Relaxează-te, replică scurt Emma şi-i întoarse spatele, grăbind pasul spre ieşirea din seră. Eu nu mă apropii de apă. Şi nici Elliot! Îi strigă ea peste umăr prietenei sale.

Rikki făcu ochii mari.

„Aş putea să-i spun acum că nu asta a fost înţelegerea”, se gândi ea. „Sau mai bine tac şi las lucrurile să se întâmple, de data asta.” Adâncită în gânduri, lovi cu piciorul o piatră, care avusese ghinionul să stea chiar în faţa ei. „Nu orice diferenţă de păreri trebuie să ducă la o ceartă!”

De fapt, Rikki se bucurase atunci când Emma o rugase s-o însoţească pe plajă, chiar dacă nu-i dăduse prea multe amănunte. În mod normal, buna şi vechea ei prietenă Cleo era cea care o însoţea în asemenea excursii. Dar, de când se angajase la parcul acvatic, Cleo nu mai avea timp să meargă cu Emma peste tot. Aşa că Emma şi Rikki petreceau mai mult timp împreună, lucru care îi convenea de minune lui Rikki.

Prin urmare, ştia şi că Emma era destul de agitată în clipa aceea, pentru că avea să-l întâlnească pe Byron. Doar discutaseră subiectul de cel puţin o sută de ori în ultima săptămână. Era evident că se bucura de sprijinul prietenei ei Rikki, în asemenea momente. Prietenei ei… Rikki zâmbi. Nu trecuse prea mult timp de când o considera pe Emma o mironosiţă. „Cine ştie ce-o fi crezut şi ea despre mine! Şi totuşi, mi-ar fi convenit să-mi dea mai multe detalii despre planurile din după-amiaza asta”, îşi zise Rikki, grăbind pasul spre cei doi fraţi. „Poate c-o să fie o zi reuşită, chiar dacă vine şi Elliot.”

Tot drumul, Elliot povesti entuziasmat despre lecţiile lui de surfing şi despre Byron, pe care îl considera cel mai grozav profesor. Emma era încântată – şi nu doar pentru că lui Elliot îi plăceau lecţiile de surfing, ci şi pentru că astfel avea ocazia de a petrece mai mult timp cu Byron.

„Nu e doar un zeu al surfingului, ci şi un tip extraordinar”, se gândi ea fericită.

Pe Rikki, în schimb, începuse s-o calce pe nervi toată trăncăneala lui Elliot. Nu era obişnuita cu atâta poluare fonică.

Însă când ajunseră în sfârşit pe nisipul cald şi catifelat, i se schimbă brusc starea de spirit. Păcat că nu putea să înoate! Era frustrant să se afle atât de aproape de valuri şi să nu se poată răcori. „Deci, azi nu e rost de înot… Îşi zise ea un pic tristă.

Ar fi putut fi însă şi mai rău. La urma urmei, era o zi frumoasă. „Cel puţin, pot să stau la soare şi să mă bronzez”,

se gândi ea. „Pentru asta, merită să trec peste prostioarele lui Elliot.”

Deodată, se auzi vocea stridentă a băiatului, care o trezi la realitate.

— Şi ultima dată când m-am dezbrăcat, am umplut totul de nisip. Mami a zis că nu mă mai lasă la lecţiile de surfing, dacă mai aduc nisip în casă. Nu-i aşa, Emma? Zise el.

„Nisip? Cum aşa?” se gândi Rikki, uitându-se întrebătoare la Emma.

— Primele ore se desfăşoară întotdeauna pe uscat… Departe de apă, explică Emma. Nu ne udăm deloc, adăugă ea cu subînţeles.

— Aaa, deci îl ascultăm pe Byron cum îl antrenează pe Elliot? Întrebă Rikki sarcastică. Îmi pot imagina şi moduri mai plăcute de a-mi nuanţa bronzul!

— Cam aşa ceva, replică Emma, strâmbându-se la Rikki, Nici măcar înţepăturile astea, pe care Rikki ştia să le împartă cu un talent deosebit, nu puteau să-i strice ziua. Acum nu mai trebuia decât să-i găsească pe Byron – şi totul avea să fie perfect.

Elliot o luase înainte, aşa că fu primul care-şi zări profesorul. Byron stătea de vorbă cu nişte surferi mai tineri, care se uitau la el cu mare admiraţie.

— Uite-l, Em! Strigă Elliot şi fugi către micul grup.

Emma răsuflă uşurată. „Ne-a aşteptat!” se bucură ea. Şi simţi imediat cum o cuprind emoţiile.

„Haide, adună-te!” încercă să se moblilizeze, dezamăgită de sine. Dar, cu cât ea şi Rikki se apropiau de Byron, cu atât se simţea mai îngrozită.

Capitolul 3

— Ce scârbos! Zise Byron, chiar în momentul în care fetele ajunseră lângă el. Ridică o pungă de plastic de pe jos. A, salut, Emma! O observă el. Acţiunea de curăţare a plajei e gata să-nceapă. Te bagi?

Emma înghiţi în sec.

— O, Doamne! Am uitat complet de asta, răspunse ea, încercând să nu pară foarte penibilă. „Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?” se necăji ea. „Povestea cu Lewis şi cutiile lui m-a dat peste cap.” De fapt, I rnma se gândise toată săptămâna numai la întâlnirea asta, iar acum uitase chiar motivul ei.

Elliot lua ore de surfing de vreo trei săptămâni. Părinţii Emmei organizaseră totul, iar săptămâna trecută, când Emma îşi adusese frăţiorul la antrenament, avusese o discuţie cu Byron. Vorbiseră despre gunoiul împrăştiat pe plajă şi despre cât de puţini oameni sunt interesaţi de protecţia mediului în care trăiesc. Byron îi povestise cât de tare îl deranjează acest lucru.

— Oamenii vin pe plajă doar ca să înoate, să se bronzeze şi să aibă parte de o zi frumoasă. Gunoiul pe care îl lasă în urmă nu-i mai interesează! Toată mizeria lor e luată de valuri – şi ei îşi închipuie că ăsta e un lucru bun! Nimeni nu se gândeşte că bietele animale acvatice se pot prinde ca într-o capcană în pungile de plastic… Înnebunesc numai când mă gândesc la asta!

Cuvintele se revărsaseră într-o cascadă. Apoi, Byron o întrebase pe Emma dacă avea să participe la acţiunea de curăţare a plajei.

„Iar acum, trebuie să recunosc că pur şi simplu am uitat! Sunt penibilă!” se mustra ea în gând.

— Ia stai… Zise ea, gândindu-se cum putea să rămână singură cu Byron, fără Elliot pe post de „codiţă”. Se uită întrebător la prietena ei: Rikki, ai putea să-mi faci o favoare imensă?

Rikki ştia exact ce avea să urmeze, iar ea chiar nu avea chef de asta

— Te rog, poţi să ai puţin grijă de Elliot? Continuă Emma.

— Nu răspunse ea fără să clipească. N-avea nici un gând să se ţină toată după-amiaza după drăcuşorul ăsta, în llmp ce prietena ei salva planeta! „Cum de-i trece prin minte să mă roage aşa ceva?” se miră ea.

— Nu se poate! Adăugă ea sec şi clătină din cap, pentru ca Emma să nu mai Insiste. Nici nu-ncape discuţie!

— Te rooog! Se milogi Emma, simţind cum se ducea pe apa sâmbetei şansa ei de-a rămâne singură cu Byron.

— Îmi pare rău, Em, dar copiii nu sunt punctul meu forte, replică Rikki, nepricepând care era de fapt problema. De ce nu-l iei cu tine?

Între timp, Elliot şi Byron plecaseră spre locul unde-şi lăsase Byron placa de surfing. Acolo, el le mai arătă micuţilor câteva exerciţii.

Chiar şi de la distanţă, el îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Auzise ultima parte a discuţiei dintre fete. Aşa că strigă:

— Elliot nu poate veni cu noi! Trebuie neapărat să exerseze.

Fetele îşi îndreptară privirea spre Elliot, care era lungit pe nisip.

„Trebuie să-şi îmbunătăţească tehnica”, râse Rikki în sinea ei, în momentul în care Elliot începu să tuşească. De atâta entuziasm, băiatul înghiţise o porţie de nisip.

Emma schimbă tactica. Poate că reuşea altfel s-o convingă pe Rikki să stea cu Elliot.

— Nu vrei să participi şi tu la acţiunea de curăţare a plajei? Îi propuse ea lui Rikki, ştiind sigur că prietena ei avea să respingă propunerea fără drept de apel.

Rikki se strâmbă.

— Nu, mulţumesc! Răspunse ea.

Exact asta aşteptase Emma.

— Perfect, foarte frumos din partea ta! Zise ea repede şi-şi înhaţă lucrurile.

— Hai, Byron! Strigă ea, îndreptându-se în fugă spre el. Să mergem! Nu putem renunţa la acţiunea asta.

Rikki se încruntă. Ştia clar că nu mai avea nici o portiţă de scăpare. Dacă mai scotea o vorbă, era considerată o insensibilă răutăcioasă. Doar îi strica prietenei ei întâlnirea cu Byron…

Resemnată, privi în urma celor doi, care mergeau unul lângă altul pe nisip.

„Pur şi simplu, mi-a forţat mâna”, îşi zise oa supărată.

— Nu-mi asum nici o răspundere pentru ce se întâmplă cu Elliot! Strigă ea către Emma.

Prietena ei se mai întoarse o dată, cu mâna cozoroc, ca să se apere de soare.

— Am încredere-n tine! Răspunse ea veselă, făcându-i cu mâna.

Rikki bătu din picior furioasă.

„Fantastic!” îşi zise ea. „Minunat! Acum o să-mi petrec după-amiezele de weekend având grijă de piciutani! Trecând peste faptul că nu pot să mă arunc în valuri, acum nici măcar nu mai pot sta la soare. Trebuie să fac pe Domnişoara Responsabila, în timp ce Mister Supersurfer salvează lumea! Cum de m-am prins în jocul ăsta?”

— Când o să fiu mare, vreau să mă fac surfer profesionist, ştii? O întrebă Elliot, care tocmai venise lângă ea.

„Grozav”, îi trecu prin minte lui Rikki. „Acum îl am pe cap pe domnul Când-osă-mă-fac-mare!”

— Nimeni n-a zis că trebuie să şi vorbesc cu tine, îl atacă ea.

— Fii atentă! Uită-te la mine! Zise Elliot entuziasmat, ignorând remarca acidă a lui Rikki.

Cu un zâmbet larg, o luă la goană spre apă, cu placa de surfing în braţe. Cât ai zice peşte, ajunsese călare pe valuri.

— Elliot! Potoleşte-te! Urlă Rikki după el, fugind spre apă. „Ca şi cum n-aş fi avut destule pe cap, acum mai face şi mucosul ăsta pe grozavul!”

Dar Elliot nu reacţionă.

— Elliot! Întoarce-te imediat pe plaja! Îl strigă ea din nou, Cu cât băieţelul se îndepărta de ţărm, cu atât ea se agita mai tare. Dar Elliot nu avea nici o reţinere: se lăsa fericit în voia valurilor.

— Elliot! Vorbesc serios! Urlă ea, încercând să pară cât se poate de matură. O s-o păţeşti dacă nu te-ntorci imediat!

Dar era deja prea târziu. Cu mult înaintea lui Elliot, Rikki văzu un val uriaş care se apropia de copil. Speriat, băieţelul dădu şi el cu ochii de zidul de apă. Într-o clipită, valul îl smulse de pe placa de surfing, înghiţindu-l. Înainte ca cineva să-şi dea seama ce se-ntâmplă, băiatul dispăru.

Enervant sau nu, trebuia să aibă grijă de el… Când zări capul lui Elliot ieşind din opă, Rikki răsuflă uşurată. Chiar dacă, pentru moment, părea în afara pericolului, copilul încă mai avea probleme. Placa lui fusese luată de curent, iar el nu mai putea -s-o recupereze. În afară de asta, abia mai rouşea să-şi ţină capul deasupra apei.

Rikki ştia că trebuie să reacţioneze neîntârziat. Se uită în jur. Nimeni nu păruse să observe scena. Ceva mai încolo se aflau câţiva oameni. Un tată juca volei cu copiii lui, iar mai multe perechi se plimbau de mână pe plajă. Nimeni nu le dădea vreo importanţă – nici lui Elliot şi nici lui Rikki.

— Ajutor! Striga Elliot disperat. Ajutaţi-mă, vă rog!

Dar nimeni nu părea să-l audă.

Rikki simţi panica în vocea băiatului. Fără să se gândească la consecinţe, străbătu în fugă cei câţiva metri care o despărţeau de ocean. În câteva secunde, simţi magia transformării în sirenă şi ţâşni spre Elliot.

„Vai de mine!” îi trecu fulgerător prin minte şi şovăi, o fracţiune de secundă. „Nu trebuie să-mi vadă coada de sirenă… Dar nu mai există cale de întoarcere!” N-avea timp să se mai gândească la asta. „Dac-aş ajunge rapid, fără ca el să observe ceva, aş putea să-l salvez şi pe el, dar şi pe mine. Întrebarea e: cum să fac?”

Deodată, îşi aminti de placa de surfing. „Asta e! Dacă mă ascund după ea, Elliot n-o să-mi vadă decât capul.

Cu o singură lovitură de coadă, Rikki se răsuci în apă şi ţâşni spre placă, apoi se întoarse rapid spre copil. Din două lovituri de coadă, ajunse lângă el. În ultimul moment, îl împinse placa sub piept. „Încă o secundă şl s ar fi scufundat!” se gândi ea îngrozită, Elliot se agăţă de placă şi trase adânc aer în piept. Disperarea de pe chipul lui se în

transformă în uluire şi curiozitate, când o zări pe Rikki în spatele lui.

— Cum ai făcut asta? O întrebă el mirat, gâfâindâncă.

— Ţine-te de placă şi taci! Îl apostrofă ea. N-avea timp de-aşa ceva. Cu fiecare clipă care trecea, creşteau şi şansele ca el să-i observe coada şi solzii strălucitori.

Trebuia neapărat să-l ducă la mal, înainte de a fi nevoită să-i răspundă la întrebări.

Capitolul 4

— Iar data viitoare, nu uita de cureaua de siguranţă! Îi mai zise Rikki lui Elliot.

Apoi lovi încă o dată apa cu coada, vrând să-l trimită pe Elliot spre mal. Cel liuţin asta intenţionase… Dar placa luă un avânt atât de mare, că ajunse până la lumătatea plajei, cu băiat cu tot.

După o izbitură zdravănă, Elliot ateriză pe i îlsip. Se ridică uimit şi se uită în jur. În dreapta Iul era placa. Oftă uşurat. „Habar n-am cum i-aş fi explicat lui Byron că i-am pierdut placa”, se gândi el, încă uşor ameţit, încercă să se adune şi se uită spre apă. Acolo observă trol şanţuri adânci care brăzdau nisipul. Uimit, dădu din cap, întrebându-se cum ar fi putut placa să lase asemenea urme. „Ce s-o fi întâmplat?” se minună el. Rikki înotase până la el cu o viteză uimitoare şi-i vârâse placa sub piept. „Dar cum am ajuns înapoi la mal? Oi fi dat eu chiar atât de repede din mâini?' se întreba el, cu ochii la urmele din nisip.

În timp ce băiatul făcea tot felul de socoteli, de el se apropiară Zane şi Nate. Paşii li se afundau în nisipul moale, astfel că Elliot nu-i auzi venind.

— Hei, Elliot, ce-i asta? Îl întrebă Zane, arătând spre brazde.

Copilul tresări speriat, când auzi vocea lui Zane, şi ignoră întrebarea. Se mira cum de ajunseseră cei doi lângă el, fără să facă nici un zgomot. În ultima vreme, i se întâmplau numai chestii ciudate.

— Cum ai făcut asta? Insistă Zane.

În vocea lui se simţea admiraţia. Doar era nevoie de multă forţă pentru a împinge placa de surfing atâta pe plajă…

Dar Elliot nu-l auzea, îşi îndreptase toată atenţia spre ocean, încercând s-o zărească pe Rikki.

Nate şi Zane se uitau unul la altul şi râdeau. Apoi, fără nici un cuvânt, se îndepărtară. După zece minute, când se întoarseră, Elliot stătea exact în aceeaşi poziţie, scrutând orizontul albastru în căutarea lui Rikki.

Seara, Emma era cu gândul la după-amiaza petrecută cu Byron, îi făcuse mare plăcere să participe la acţiunea de curăţare a plajei. Discutaseră despre cum ajunsese el să practice surfingul şi despre cât de mult îi plăcea ei să înoate – chiar dacă renunţase brusc la activitatea sportivă. „Mă simt extraordinar în preajma lui Byron”, îşi zise ea visătoare. „Am senzaţia că ne cunoaştem de-o viaţă. Şi avem atât de multe lucruri în comun!”

Acţiunea nu avusese tocmai succesul aşteptat. Emma şi Byron crezuseră că oamenenii aveau să dea dovadă de mai mult angajament. Dar se întâmplase exact pe dos. De fapt, se plimbaseră doar pe plajă, în vreme ce, în spatele lor, gunoiul continua să se adune. Dar nu era sigurul lucru pe care îl regreta Emma.

Ajunsă acasă, nu-l auzea decât pe Elliot povestind cât de grozavă fusese Rikki.

Iniţial, nu-l prea băgase în seamă, dar, de la un punct încolo, începuse să pună cap ia cap frânturile auzite. Acum şi-ar fi dorit să nu-l fi lăsat pe Elliot singur cu Rikki.

„Ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru că mi-am dorit atât de mult să fiu cu Byron”, se gândi ea, ascultând povestea lui Elliot. „Iar în clipa asta, preţul mi se pare cam mare.”

Când ajunseră acasă şi părinţii, Elliot luă povestea de la capăt. Le descrise şi lor, cu lux de amănunte, cât de grozavă fusese Rikki, cât de curajos se purtase. Şl continuă cu superlativele, de parcă n-ar mai fi existat nimeni şi nimic pe lum asta – în afară de Super-Rikki.

— Şi-a venit un val total aiurea, continuă Elliot, gesticulând prin bucătărie, und mama lor pregătea cina. Am crezut că aterizez în Noua Zeelandă! Şi-atunci, deodată, a apărut Rikki şi… M-a salvat.

— Hei… Ia stai, îl întrerupse Emma, ridică ochii din cărţi. Ai văzut-o pe Rikki în apă?

Deodată îşi dori să-l fi ascultat de la bun început cu mai multă atenţie.

— Da, a fost incredibilă! Răspunse frăţiorul ei şl jerpeli câţiva cartofi prăjiţi de pe masă.

— Chiar aşa? Cum anume? Îl interogă Emma în continuare, încercând să nu se dea de gol.

În nici un caz nu trebuia ca părinţii ei să bănuiască ceva.

— Păi, pentru că e cea mai rapidă înotătoare din lume, replică prompt Elliot. Nimeni nu s-ar putea pune cu ea. Nici măcar un delfin!

— Un delfin? Se minună Emma, străduindu-se să pară cât mai naturală.

— Dar, de la o clipă la alta, părea să se-ngroaşe gluma.

— Elliot, ce anume ai văzut tu acolo?

„Şi, mai ales, ce anume nu ai văzut?” adăugă ea în gând.

— Ştii ce-aş vrea eu să înţeleg, Elliot? O intiorupse tatăl ei, ridicându-şi privirea din ziar. Ce Dumnezeu ai căutat tu în apă?

— Ăăă, păi… Eu… Bolborosi băiatul, întorcând să găsească o scuză.

Din fericire, tocmai în clipa aceea sună cineva la uşă.

— Mă duc eu, zise Elliot repede, bucuros să scape din bucătărie. Rikki! Strigă eI emoţionat, când văzu cine stătea în faţa uşii.

Îi treceau prin minte atâtea întrebări pe care ar fi vrut să i le pună salvatoarei sale! Voia să ştie neapărat ce se întâmplase pe plajă. Dar de unde să înceapă?

— Unde-ai fost? Reuşi el să spună în cele din urmă. Mi-ai salvat viaţa, iar apoi ai dispărut… Cum ai făcut asta?

— Eu… Păi, eu pot să-mi ţin respiraţia foarte mult timp, fu prima explicaţie care-i trecu prin minte fetei.

— Destul de mult timp? Asta-i o glumă, nu-i aşa? Ai fost super! Izbucni Elliot. Nu, stai, ai fost fantastică! Nu, ai fost pur şl simplu extraordinară!

„Nu mai pot să ascult!” îşi zise Rikki. „Mi-o ruşine… E penibil. N-am făcut decât sâl scot din apă pe antipaticul ăsta mic.”

— Îmi faci şi mie o plăcere? Îl întrebă ea nerăbdătoare pe Elliot.

Da, evident! Răspunse el, pe un ton foarte serios.

Dă-mi voie să intru, îl rugă ea, ridicând din sprâncene.

Sigur că da, zise Elliot şi deschise larg uşa. A venit Rikki! Le strigă el celor din casă.

Rikki, în schimb, îşi băgă degetele-n urechi. „În mod sigur mi-a afectat auzul cu ţipetele astea”, îşi zise ea enervată.

În bucătărie o aşteptau cu mult interes ceilalţi membri ai familiei. Cu toţii ştiau cât de insistent era Elliot atunci când îi plăcea de cineva. „Sper că Rikki o să reziste”, se gândi Emma.

— Hai încoace, eroino! O invită tatăl Emmei pe Rikki, când o văzu în uşa bucătăriei. După care puse ziarul deoparte şi so ridică s-o salute.

— Nu ştim cum să-ţi mulţumim… Zise şi mama Emmei, îmbrăţişând-o pe Rikki.

Îşi dăduse şorţul jos, în grabă, iar Ulkki simţi căldura tăvii pe care femeia o avusese în mâini până în urmă cu câteva clipe.

— Tocmai le povesteam cum m-ai salvat – şi ce grozavă eşti! O flată Elliot.

— O, păi, e cam mult spus… Salvat, mormăi Rikki.

Îmbrăţişarea mamei lui Elliot îi înăbuşi însă cuvintele. „Doamne, ce ruşine-mi este!” îşi zise ea. „N-am făcut decât să-i dau un brânci spre mal… Oricine ar fl făcut la fel.”

— Fata asta nu e doar curajoasă, ci şi modestă, continuă mama Emmei, strângând-o şi mai tare la piept pe Rikki.

— E cea mai rapidă înotătoare din lume, insistă Elliot, ţopăind entuziasmat în jurul lor.

— Exagerează, se apără Rikki şi încercă să se elibereze din strânsoare, după care se refugie de partea cealaltă a mesei din bucătărie.

— Nici pomeneală! Sublinie tatăl Emmei. Ceea ce-ai făcut tu e incredibil!

Rikki înţelese brusc de la cine moştenea Elliot înclinaţia spre exagerare.

— Rikki? Întrerupse Emma scena. Pot să vorbesc ceva cu tine… Între patru ochi?

Atâta aşteptase Rikki – trebuia să evadeze cumva.

„Ştiam eu că Emma o să mă salveze din chestia asta”, se gândi ea, răsuflând uşurată. Cu un zâmbet inocent, Rikki părăsi bucătăria, urmând-o pe Emma la etaj, în camera ei. De-abia aştepta să afle cum fusese după-amiaza alături de Byron… Dar, când ajunseră în cameră, privirea Emmei era suficient de sugestivă. „E clar! Pot să uit de Byron şi de plimbarea romantică”, îşi zise Rikki dezamăgită. Emma era supărată. Mai bine zis, buzele ei se strânseseră, formând o linie subţire. Iar asta însemna că Emma nu era doar supărată, ci de-a dreptul furioasă.

Capitolul 5

— Ce-i? Întrebă Rikki, încercând să anticipeze cearta, în momentul în care Emma închise uşa în urma ei. Nu pricepea de ce Emmei i se pusese pata. La urma urmelor, doar îl salvase fratele – aşa c-ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare, măcar un pic.

— Adică mergi bine mersi să-noţi – şi dup-aia întrebi ce-i? O atacă Emma. Era foarte furioasă.

— M-ai pus babysitter – şi asta am făcut! Se apără Rikki.

„Nu aşa îmi imaginasem salvarea mea din bucătărie”, se gândi ea.

— Aşa că, data viitoare, lasă protecţia imediului şi vezi-ţi de frăţior!

— N-avea grijă… Asta o să fac, zise Emma cu răceală, chiar dacă furia el părea că se mai potolise.

Era adevărat – Rikki tocmai îl salvase pe fratele ei cel mic, dar… Îşi asumase un risc enorm. Elliot i-ar fi putut descoperi coada de sirenă. Iar atunci, băiatul ar fi ştiut că povestea din jurnalul lui Cleo nu fusese o simplă fantezie, ci purul adevăr.

— A văzut cumva… Ştii tu ce? O întreba Emma, ceva mai calmă.

Acum înţelese şi Rikki. „E-atâtde furioasă pe mine pentru că-şi imaginează că m-am deconspirat… Da' chiar mă crede proastă? L-am salvat fratele! Nu ăsta-i lucrul cel mai important? În afară de asta, ar trebui să ştie că niciodată n-aş risca aiurea. De ce naiba nu se poate relaxa? La să mă mai lase-n pace!” se burzului Rikki în sinea ei.

— Rikki, a văzut ceva? Insistă Emma.

— În afară de… Ce i-am arătat eu? Zise Rikki într-un final.

Emma se albi la faţă şi-şi strânse şi mal tare buzele.

Pentru o clipă, Rikki ar fi vrut ca prietena ei să izbucnească. Dar apoi consideră că fusese o zi cu suficientă agitaţie. De fapt, ar fi vrut să stea cu Emma şi să pălăvrăgească despre tot felul de lucruri care le plac fetelor.

— Hai, linişteşte-te, zise ea şi se trânti pe patul Emmei. Nu a observat nimic. Serios!

— Da? Şi-atunci de ce povesteşte-n stânga şi-n dreapta că înoţi mai repede decât un delfin? Continuă Emma încăpăţânată, patrulând prin cameră.

— Exagerează, răspunse calmă Rikki. Am fost atentă. Am făcut în aşa fel, încât tu i nu vadă nimic. Doamne, Emma, doar nu sunt proastă!

— Nu asta am vrut să spun, se scuză Emma şi se aşează pe pat lângă Rikki, picior peste picior. Dar ar fi un şoc pentru el să afle că suntem sirene.

— Da, ştiu, replică Rikki. Probabil ar fi un şoc pentru orice om.

— Nu înţelegi, îi explică Emma. Noi num avut niciodată secrete unii faţă de alţii, în familie. Pentru el, asta ar fi o minciună monstruoasă. N-ar rezista.

Emma încă îşi mai amintea ce se întâmplase cu câţiva ani în urmă. Toată familia organizase o petrecere-surpriză pentru Elliot. Cu trei săptămâni înainte, făcuseră invitaţii pentru toţi prietenii lui. De ziua lui, merseseră la un magazin de articole sportive care abia se deschisese, între timp, musafirii se adunaseră acasă, aşteptându-l pe sărbătorit. Dar surpriza nu fusese bine primită. Când Elliot a deschis uşa, grupul de prieteni s-a năpustit asupra lui, ca să-l felicite. Elliot, în schimb, a izbucnit în plâns şi a fugit în camera lui. A durat ceva până să se liniştească, să iasă şi să spună ce i s-a părut atât de cumplit.

— Toţi au ştiut despre asta, numai eu nul s-a plâns el. Aţi discutat şi aţi pus totul la cale pe la spatele meu!

Mult timp după aceea, nimeni din familia lor nu îndrăznise nici măcar să pomenească de vreo petrecere-surpriză, Aşa că Emma ştia exact cât de afectat ar fi fost Elliot să afle secretul sirenelor. „Ar fi de-un milion de ori mai rău decât atunci, nu petrecerea-surpriză!”

— Vrei să spui că n-ar putea „digera” aşa ceva? Asta-i o glumă! Zise Rikki cu amărăciune şi-şi încrucişă braţele pe piept. Cred că asta-i doar problema celor care se nasc şi cresc într-o familie perfectă – suportă loviturile vieţii mai greu decât ceilalţi.

Rikki nu voia să jignească pe nimeni, de fapt, dar începuse să se sature. La urma urmelor, Elliot nu văzuse nimic şi avusese partfe de-o după-amiază palpitantă alături de ea. În mod sigur i-ar fi făcut plăcere să spună povestea asta la nesfârşit. „Dacă Emma se simte vinovată că are un secret faţă de fratele ei mai mic, asta cu siguranţă nu-l problema mea”, îşi zise Rikki.

Deodată scârţâi uşa. Amândouă fetele săriră ca arse. Era Cleo! Rikki şi Emma răsuflară uşurate. Probabil că părinţii Emmei o trimiseseră sus, în timp ce ele se certau.

Cleo ştia deja totul. Elliot îi deschisese uşa şi-i relatase în secunda doi ce supereroină era Rikki şi cum îi salvase ea viaţa.

În momentul în care Cleo intră în cameră, cearta izbucni din nou, Nici măcar nu se deranjă să le salute pe fete, ci o atacă direct pe Rikki:

— Înţeleg c-ai fost conştientă ce risc ţi-ai asumat, zise Cleo didactic. Dar… Dumnezeule! Nu ne putem permite să ne transformăm în sirene în faţa oricui!

Rikki îşi muşcă buzele. Îşi adună toată stăpânirea de sine de care era capabilă ca să nu explodeze. Pe undeva, ştia că Emma o considera necugetată, dar acum şi Cleo… Asta era deja prea mult. De parcă întâmplarea de la petrecerea lui Miriam nici nu avusese loc – de parcă Cleo nici nu acceptase jobul din parcul acvatic! De ce nu aveau încredere în ea?

— Elliot e bine, sănătos! Aşa că nu înţeleg ce-i atât de dramatic, zise ea în cele din urmă, încercând să-şi coboare vocea, pentru a le convinge pe cele două prietene că exagerau. Putem să încetăm cu chestia asta, vă rog? Întrebă ea insistent.

Cleo şi Emma se uitară una la alta. Poate că într-adevăr ajunsese cât o dădăciseră pe Rikki.

— Data viitoare, te rog să fii mai atentă, îi zise Emma.

„Cu siguranţă n-o să mai existe o dată viitoare”, se gândi Rikki. „N-am să mai fiu niciodată dădaca fratelui tău!”

Oftă teatral:

— Sunt mereu atentă, mamă, răspunse ea sarcastic.

Se sprijini de biroul Emmei şi tocmai atunci răsturnă un pahar cu apă, care se vărsă pe temele Emmei, după care se scurse pe covor.

— Vai de mine! Tema mea la geografle! Sări Emma ca arsă, uitându-se neputincioasă la desenele ei „murate”. Rikki, era aproape gata, iar chestia asta înseamnă ore de muncă!

— Am primit tema abia ieri, iar tu ai şi terminat-o? O întrebă Rikki.

— Aproape! Sublinie Cleo.

— Din cauza ta, trebuie s-o iau de la capăt, o acuză Emma.

Rikki se simţea vinovată, dar ce era să facă? Foile erau distruse şi nici o scuză din lumea asta nu le-ar fi putut salva. Luă nişte şerveţele, care erau pe masă, le făcu ghemotoc şi încercă să şteargă apa. Dar nici nu apucă să se atingă de caietul Emmei, că aceasta o şi trase deoparte.

— Lasă-l! Doar îl mânjeşti şi mai răul strigă ea.

Rikki se dădu la o parte şi îşi ascunse un zâmbet. Ce caraghioasă era Emma – cum îşi apăra ea temele ca o leoaică!

„Oare puterile mele magice n-ar usca paginile?' îi trecu deodată prin minte lui Rikki. „De ce nu m-am gândit la asta mai devreme?

— OK, aşteaptă! Zise Rikki, încercând să nu zâmbească. Aruncă şerveţelele în coşul de gunoi şi întinse mâna deasupra caietului ud. Se concentră doar asupra hârtiei mustind de apă. Încet, apa începu să se-ncălzească – aproape să fiarbă Aburul se ridică din hârtie, apa se evaporă. Iar hârtia începu să se usuce.

„Uf! Am reuşit să împiedic măcar un dezastru pe ziua de azi!” se gândi Rikki.

— Vezi, nu trebuia să intri-n panică, zise ea mulţumită.

Dar, pe cât de repede acţionase, pe atât de rapid se făcu simţit şi efectul advers. Hârtia se transformă într-o masă maro, casantă: era mai rău decât înainte. Rikki se uită cu ochii mari la grămada de cenuşă în care se transformase caietul Emmei.

— Ups! Fu tot ce putu să spună.

— Ups??! O atacă Emma, turbată de furie.

— N-a fost cu intenţie! Se apără Rikki şi ridică mâinile, speriată.

Era supărată pe ea însăşi că-i venise o asemenea idee şi pe puterea ei, că nu reparase stricăciunea, ba dimpotrivă.

— Stai! Poate că reuşesc să anulez efectul, propuse Cieo. Cu ajutorul câtorva molecule de apă…

Fără să mai stea pe gânduri, Cleo întinse mâna deasupra biroului şi se concentră pe hârtia arsă. Într-adevăr, simţea moleculele, pe care le reintroduse în hârtie. Pentru o clipă, hârtia arătă ca nouă, dar, în momentul în care Cleo deschise ochii, se transformă din nou într-un ghemotoc „murat”. Nici o putere din lumea asta n-ar mai fi putut salva tema fetei.

Emma şi Rikki se uitau la prietena lor, cu ochii mari.

— Ăăă… Ups! Zise Cleo timid.

— Cleo! Strigă Emma, tot mai revoltată.

— Dar noi încă învăţăm să ne controlăm puterile, Em. Totul este prea nou, îi explică inutil Cleo, încercând să-şi consoleze prietena.

— Sper că ne vom perfecţiona… Şi-ncă repede, zise Emma serioasă, uitându-se ţintă la prietenele ei.

Nu spusese practic nimic nou. Toate trei ştiau prea bine acest lucru.

Capitolul 6

Din fericire, Emmei îi trecu destul de repede supărarea pricinuită de tema distrusă, iar fetele îşi începură seara povestind despre întâlnirea cu Byron.

Rikki nu se miră că acţiunea de curăţare a plajei fusese un eşec. În schimb, Cleo era foarte dezamăgită.

— La ce te-ai fi aşteptat? O întrebă Rikki pe Emma, după ce aceasta le povesti despre gunoiul suplimentar pe care oamenii îl aruncaseră pe plajă. Ţi-ai imaginat vreo clipă că cineva şi-ar schimba comportamentul doar pentru că are loc o acţiune ecologică?

— Rikki! Nu fi atât de cinică! Răspunse Cleo. Există şi oameni care nu fac aşa ceva. Tatăl meu, de exemplu, El a inter venit imediat, în momentul în care a aflat despre ţestoase.

Acum, Cleo zâmbea când îşi aducea aminte de povestea aceea. Fusese atât de mândră de tatăl ei! Acesta îl trăsese

la răspundere pe Johnno pentru că pescuia ilegal în apropierea locurilor în care ţestoasele îşi depuneau ouăle.

— Da, bine, poate că există şi oameni cărora le pasă, recunoscu Rikki. Dar n-aş paria că sunt foarte mulţi.

— Oricum… Încercă Rikki să schimbe subiectul. Cred că ne-ai spus destule despre asta. Povesteşte-ne odată cum a fost cu Byron!

Dar, înainte ca Emma să apuce să scoată o vorbă, se auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Da, intră, răspunse Emma.

Uşa se dădu de perete şi apăru Elliot Ţinea ceva ascuns la spate şi se legăna de pe un picior pe altul. Nu părea foarte sigur c-ar vrea să intre în cameră.

— Bună, zise el timid, uitându-se spre Rikki, pe lângă Emma şi Cleo. Rikki, asta e pentru tine, zise el, înroşindu-se tot. Fugi spre salvatoarea lui, ocolind-o pe Emma, şi îi înmâna un plic.

— O… bălmăji Rikki, luând plicul.

De fapt, nici n-ar fi vrut să-l deschidă, dar Elliot stătea nerăbdător în faţa ei. Rikki se uită la Cleo. „De ce nu fac ceva ca să-i scoată pe Elliot din cameră?” se gândi oa, Dar prietenele ei ridicară din umeri. Asta era momentul lui Rikki!

Aşa că, nea vând nici o scăpare, fata desfăcu plicul şi scoase o felicitare. „Dragă Rikki”, citi ea în gând. „Tu eşti eroina mea. Cu drag, Elliot.”

I se strânse stomacul. „Ce Dumnezeu să-i spun acum lui Elliot?” se întrebă ea disperată.

Emma văzu cât de agitată era Rikki.

Era clar că prietena ei habar n-avea cum sa reacţioneze.

— Elliot, ce frumos din partea ta! Zise ea, zâmbindu-i frăţiorului. Nu-i aşa, Rikki?

Rikki îi mulţumi din priviri prietenei ei. Fără ajutorul Emmei, situaţia ar fi fost complicată. Foarte complicată!

— Ăăâ, da… E cu adevărat minunat, încuviinţă ea, încercând să pară convingătoare. Mulţumesc trumos!

Cleo şi Emma răsuflară uşurate. Vocea lui Rikki îi trăda emoţia. Dar Elliot nu observă nimic.

— Vrei să vezi noul meu joc pe calculator, Rikki? Ne-am putea juca împreună…

— E o idee minunată, răspunse Emma, în locul lui Rikki.

— Doar că… O întrerupse Rikki pe Emma. Eu… Ăăă… Eu…

Nu-i trecea prin minte nici o scuză ca să nu se joace cu el, în acel moment. De fapt, îi era indiferent ce credea copilul. Nu voia decât să scape.

— Eu ar fi trebuit să plec deja, reuşi să zică într-un final.

Ştia că e o scuză jalnică, dar n-o interesa.

— Îmi pare rău, îi spuse ea lui Elliot şi se strecură pe lângă el, spre uşă. Ne vedem altă dată!

Rikki le făcu tuturor cu mâna şi tocmai voia să închidă uşa în urma ei, când, deodată, auzi o voce:

— Stai! Spuse băiatul. Maiamces/apentiutine, Elliot ezită o clipă, apoi scoase la iveală o cutie mare de praline. Era împachetată în hârtie viu colorată şi legată cu o fundă mov.

— O, bomboane de ciocolată! Zise Rikki surprinsă, prefăcându-se încântată, şi luă cutia de parcă ar fi fost plină de şerpi.

— Sunt cele mai bune pe care le-am găsit, explică Elliot, cu faţa strălucind de bucurie. Am dat toţi banii mei de buzunar pe ele! Sper că-ţi place umplutura. Dacă nu, pot să le schimb…

— Nu, nu, sunt absolut OK! Mulţumesc frumos, mormăi Rikki, gândindu-se cum să dispară mai repede, ca să scape de situaţia penibilă în care intrase.

Ochii ei trimiteau săgeţi disperate către Cleo şi Emma. „Faceţi ceva!” se smiorcăia în sinea ei.

— Elliot, zise Emma pe un ton prietenos, întrerupându-şi fratele. Pot să vorbesc ceva cu tine?

— Sigur că da, răspunse el fericit, cu ochii la Rikki. Nu pleca! O mai rugă el, după care îşi urmă sora pe hol.

Rikki aşteptă până când se închise uşa în urma celor doi fraţi. Apoi oftă.

— Ce nebunie! Se plânse ea şi-şi dădu părul din ochi. Se uita sceptică la Cleo.

Cleo ştia exact ce simţea Rikki, dar nu voia să-l bârfească pe Elliot, mai ales că Emma nu era de faţă. Emma era cea mai bună prietenă a ei şi ştia cât de mull îşi iubea fratele. „Şi totuşi, sunt fericită că n-am primit eu felicitarea şi bomboanele”, îşi zise ea, abţinându-se să zâmbească „De fapt, situaţia e chiar amuzantă”, îl trecu prin minte. „Evident, atâta timp cât Elliot nu e îndrăgostit de mine…”

— Nu vrei să ne mai exersăm un pi puterile? Întrebă ea repede, ca să-l distragă atenţia lui Rikki.

Arătă către temele distruse şi ridică întrebător din sprâncene.

— Da, bună idee, zise Rikki, zâmbind şmechereşte. Şi ne atragem furia Emmei? Cred c-am fi mai în siguran ţă dacă i-am strecura baloane cu apă sub pernă, decât dacă ne-am mal atinge de temele ei.

— Atunci, hai măcar să-i probăm nişte haine, hotărî Cleo şi scoase din dulap casca de baie a Emmei.

Şi-o puse pe cap şi se uită în oglindă. Pe Rikki o umflă râsul, iar atmosfera se mai destinse.

Jos, în sufragerie, de unde nu o puteau auzi Cleo şi Rikki, Emma îşi trase frăţiorul deoparte. Se aşezară pe canapea.

Emma ştiuse dintotdeauna că această zi avea să vină, dar, pe cât posibil, o tot amânase. Era normal ca Elliot să ajungă Ia vârsta la care să-l intereseze fetele. „Însă chiar trebuia ca ea să fie cu cinci uni mai mare decât el, să fie tocmai pilotena mea şi, pe deasupra, sirenă?” se întrebă Emma. „Trei premise imposibile însumează un dezastru!” „De unde să încep?” se gândi ea, micindu-se în ochii nevinovaţi ai băiatului.

— Elliot, ce se întâmplă între tine şi Rikki? Îi întrebă ea cu multă precauţie.

Emma îşi urmărise atent fratele de când venise Rikki. Nu trebuia să fii Einstein ca să-ţi dai seama ce se întâmpla, iar Emma voia neapărat să împiedice lucrul acesta, Sub nici o

formă nu voia ca fratele ei să fie rănit, „Asta trebuie să înceteze”, îi trecu el prin minte. „înainte să fie prea târziu.”

— Nu-ţi face griji, Em, zise deodată Elliot, îţi promit că dragostea noastră nu va sta în calea prieteniei voastre. Îţi promit.

„Of, Doamne, frăţiorul meu drag… Într-adevăr, te-a prins!” se gândi Emma, încercând să-şi păstreze calmul.

— Elliot, începu ea şi-i puse o mână pe umăr. Voia ca el să ştie că era o discuţie serioasă.

— Rikki nu seamănă cu celelalte fete cu care mergi tu la şcoală. Ea nu e potrivită pentru tine. Este mult mai mare şi mal matură decât tine…

„Faptul că uneori nu se comportă chiar ca un om matur e altceva – şi mai bine nu-i vorbesc despre asta”, se gândi ea, în acelaşi timp.

— Dar, uneori, bărbaţilor le plac tocmai asemenea femei, zise Elliot fără ocolişuri.

„Bărbaţi?! Minunat! N-o să fie de loc uşor”, se temu Emma.

Capitoltul 7

A doua zi dimineaţă, Emma şi Cleo stăteau la masa lor din cafeneaua JuiceNet. Nici nu îndrăzneau să se privească. De partea cealaltă a mesei stătea Rikki, care se uita în gol, când Elliot se aşează brusc lungă ea. Era clar că discuţia dintre el şi Emma nu avusese nici un efect. Era în continuare nebun după Rikki…

Cu o zi în urmă, dăduse înc-o dată buzna în camera surorii lui şi se aşezase lângă Rikki.

Şi acolo rămăsese!… Fără să scoată un Bunet, o privea ca pe o zeiţă, în timp ce fata încerca să răsfoiască o revistă. Emma îl rugase de mai multe ori să coboare şi să testeze un nou joc pe calculator, dar trucul nu dăduse nici un rezultat. Până la urmă, Rikki hotărâse că era mai bine să plece.

Emma şi Cleo sperau acum ca Rikki să se mai fi calmat după o noapte de odihnă, dar umerii ei încordaţi nu prevesteau nimic bun. Chiar şi respiraţia lui Elliot o făcea să

se strâmbe enervată. „Nu”, se gândi Cleo, „enervată nu este cuvântul potrivit. Rikki e mai degrabă furioasă!”

— Aveţi ceva să-mi spuneţi? Le întrebă Rikki pe prietenele ei.

Elliot profită de ocazie şi-şi trase scaunul mai aproape de ea. Aproape că i se aşezase în braţe.

— Păi, da… Nu! Răspunse Emma, derutată.

Nu voia sub nici o formă să-i dea Iul Rikki ocazia de a deveni acidă. „Şi exacl asta se va întâmpla, dacă vorbesc acum cu ea. E chiar o situaţie complicată… Rikki pare o bombă cu ceas!” îşi zise Emma.

— De când anume suntem,., babysitter? Întrebă Rikki.

Apoi arătă spre Elliot, ca toată lumea! Să înţeleagă ce o nemulţumea.

— Elliot, vrei, te rog… Începu Emma, gândindu-se c-ar mai trebui să poarte o discuţie ca de la soră la frate. Poate că, de data asta, băiatul avea să înţeleagă mai bine, deşi., slabe şanse. De dimineaţă, când Elliot prinsese ideea că fetele aveau să meargă în trei la cafenea, o întrebase pe Emma dacă avea voie să le însoţească.

— Niciodată nu mă iei cu tine! Se smiorcăise el.

— Nu-i adevărat, îi răspunsese calm sora Iul. Ieri te-am luat cu mine în seră, iar apoi te-am dus la surfing.

— Sigur! Şi m-ai lăsat singur pe plajă, ca să te plimbi tu cu Byron! Nu-i aşa?

— OK, atunci hai cu mine!

Emma îi vorbise destul de prietenos, iar Elliot nu înţelesese din tonul ei că nu era nici pe departe dorit, aşa că fugise să se îmbrace. Şi iată-l acum, făcându-i curte Iul Rikki şi, evident, stricându-i dimineaţa. Dar, înainte ca Emma să-l ia pe Elliot la o nouă discuţie, apăru Wilfred, managerul cafenelei, care le aduse băuturile la masă.

— Două limonade, un smoothie de mango şi o îngheţată de banane, zise el prietenos şi le împărţi fetelor băuturile.

Îngheţata era pentru Elliot. Bărbatul nu observase atmosfera tensionată de la masă. Îl bătu pe umăr pe Elliot

şi-l întrebă:

— Şi? L-au plăcut prietenei tale pralinele?

Rikki se făcu mică de tot. „Nu cred c-o să mai pot bea acest smoothie!”

— E un adevărat gentleman, continuii Wilfred, arătând spre Elliot. Şi-a goill puşculiţa… Trebuie să fie vorba de o fată minunată!

Rikki se lăsă şi mai jos în scaun. „Poate c-ar trebui să mă bag cu totul sub masă, ca să nu mă vadă nimeni!” se gândi ea „Sper că nu mai aude şi altcineva, de la altă masă, discuţia asta… E suficient că Emma şi Cleo sunt de faţă!”

— Aşa e! Încuviinţă mândru Elliot şi so apropie şi mai tare de Rikki.

Era picătura care tocmai umpluso paharul.

Trebuie să vorbim! Le zise ea celor două prietene, chiar în momentul în care Willred se îndepărtă de masă. Tu rămâi aici! Îl ameninţă ea pe Elliot, care tocmai se pregătea să le însoţească.

Faţa băiatului se schimonosi de Isteţe.

Aşteaptă-ne aici, îi zise Cleo prietenoasă, ţinându-l de mână, atunci când eI Insistă să le urmeze.

Din fericire, nişte băieţi de la şcoală mai încheiaseră un joc de biliard, aşa tocmai fetele se retraseră lângă masă. Încă doi paşi şi ar fi ieşit din cafenea… Elliot nu le auzea, dar fetele îl vedeau cum îşi mănâncă dezamăgit îngheţata.

Ce dulce e! Comentă Cleo lipsită de tact, trecând pe lângă masa de biliard, E îndrăgostit de tine până peste cap!

Da, e dulce ca o lămâie! Bombăni Rikki, după care îşi luă un tac, pe care îl trecu dintr-o mână în alta. Ştiai de chestia asta? O întrebă ea pe Emma acuzator.

— Păi… Nu chiar… Se bâlbâi Emma. Rikki, te rog, nu-l răni!

Rikki ridică mâinile, de parc-ar fi vrut ca astfel s-o oprească pe Emma.

— Te rog să nu-mi ceri să intru-n joc! Îşi întrerupse ea prietena. Nici nu începe discuţie!

— Poţi să fii măcar prietenoasă cu el? O rugă Emma.
— E aşa un băiat drăguţ! Adăugă Cleo. Nu ai nici un motiv să-l umileşti.
— Aţi înnebunit cu totul? Izbucni Rikki şl lovi cu tacul în perete.
„De ce nu se pun şi ele în pielea mea, în loc să se gândească doar la Elliot?" se supără ea. „Niciuna dintre ele nu s-ai mai distra, dac-ar fi în locul meu! Aş vrea să văd cât ar mai fi de drăguţe şi d înţelegătoare."
— Cum de vi se pare totul atât de dulce întrebă ea enervată.
— Rikki, băiatul s-a îndrăgostit prime oară, încercă Emma s-o îmblânzeasc Nu mai tii minte cum e?
— Nu, nu mai ţin minte! Răspunse Rikki, fă să stea pe gânduri. Iar el doar îşi imagin asta, pentru că i-am salvat viaţa!
Bineînţeles că nu-i părea rău c-o făcuse, dar preţul pe care-l plătea acum ora prea mare.
„Iar Cleo şi Emma nu vor să accepte că Elliot o să sufere, indiferent ce-o să fac eu", se gândi ea.
— Aşa că mai bine rup pisica-n două de pe-acum! Încercă ea să se explice.
Poate că acest argument logic avea s-o convingă pe Emma.
— Da, dar aşa ceva trebuie făcut cu multă atenţie, nu? Întrebă Emma, care nu putea urmări calm şirul gândurilor lui Rikki.
— Din contră! Se face repede, ca să nu doară, răspunse Rikki.
Emma era dezamăgită.
„Văd că nu înţelege", observă Rikki.
„Trebuie să-mi vină o idee salvatoare, Ba s-o conving. Altfel, o să rămână cu impresia că trebuie să intru în jocul lor stupid. Iar dacă e să mă gândesc la Elliot, pe termen lung, adevărul îi va fi mult mai folositor – dar Emma şi Cleo nu gândesc la asta."

— OK, continuă ea, mult mai liniştită. Eu nu sunt tocmai pricepută în ceea co priveşte relaţiile.

— Dar între voi nu există o relaţie, zise Cleo, strâmbându-se chiar şi la gândul acesta. Are doar unsprezece ani!

Rikki trase adânc aer în piept. Nu voia să se enerveze.

— OK! Încercă ea înc-o dată, de parc-ai fi discutat cu un copil de cinci ani. De re gulă, eu nu mă simt tocmai bine atunci când oamenii mv plac. „Aşa!" se gândi ea. „Mai clar de-atât chiar nu am cum s le explic!"

De fapt, Rikki nici măcar nu inventas problema asta. Era reală! Nu ştia cum să se comporte atunci când cineva încerca să se apropie de ea, Aşa fuses dintotdeauna. Pur şi simplu, nu se simţea în largul ei atunci când cineva o plăcea – mai ales în felul acesta. În ceea ce le privea pe prietenele ei, situaţia nu era atât de gravă. Dar, atunci când un băiat încerca să se apropie de ea, Rikki prefera să dispară. Iar acum spera ca Emma şi Cleo să înţeleagă situaţia, fără să ceară prea multe amănunte.

„N-aş vrea să le vorbesc despre trecutul meu", îi trecu ei prin minte.

— Şi-atunci, ce facem? Întrebă Emma, care nu pricepea nimic.

— Las-o baltă! Replică Rikki furioasă. „Asta e pierdere de vreme!" îşi zise ea spumegând. „Mai mult nu pot şi nu vreau să le explic! De fapt, nici n-au cum să înţeleagă un sentiment de care n-au avut parte niciodată", se gândi ea deznădăjduită, Chiar şi dacă i-ar fi venit o idee foarte bună, nu le-ar mai fi împărtăşit-o fetelor. Rikki ştia când să se dea bătută, iar acum tocmai asta trebuia să facă.

Oftă din nou şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Ziceţi-mi ce trebuie să-i spun ca să mă lase-n pace, şi asta o să fac, cedă ea.

„Dacă asta vor, atunci asta vor primi!" se gândi Rikki.

Spre mirarea ei, nu se întâmplă nimic, hdcă se aşteptase să primească de la Emma şi Cleo sute de propuneri, atunci se înşelase.

Se lăsă o tăcere jenantă. Cele trei fete se uitau una la alta.

— Eu, una, n-am nici cea mai vagă idee, rupse Cleo tăcerea.

— Nici eu, recunoscu Emma, scrâşnind din dinţi.

Părea că cele trei fete aveau nevoie de ajutor. Cineva trebuia să le explice cum să procedeze pentru a nu-l răni pe băiat. Iar ele ştiau bine cine le-ar fi putut ajuta…

Capitolul 8

După un mic ocol pentru a-l lăsa pe Elliot acasă, fetele se îndreptară spre seră. Bineînţeles că frăţiorul Emmei nu pricepea de ce nu avea voie să le însoţească. Dar, de data asta, Emma era hotărâtă să nu cedeze. Îl luase cu ea la cafenea şi-i cumpărase şi o îngheţată. Era suficient pentru o singură zi, iar Elliot ştia cât putea întinde coarda.

Lewis avea de lucru până peste cap. Se afla în biroul lui Lenny când Emma, Cleo şi Rikki intrară în seră.

„Slavă Domnului că e aici, înăuntru, şi nu undeva prin jungla asta… Altfel, ne-ar fi luat ore întregi să-l găsim!”

Lewis ţinea într-o mână pistolul de lipit, iar în cealaltă, un cleşte de tăiat sârmă. Erei transpirat din cap până-n picioare. Faţa il lucea şi părea foarte încordat. Probabil Iu crase toată dimineaţa. Se părea că sistemi il de irigare nu funcţiona aşa cum trebuia.

Şi totuşi, ascultă în linişte, cu atenţie, tot ceea ce îi povestiră fetele despro sentimentele lui Elliot faţă de Rikki. Dupd câtva timp, îi apăru un rânjet în colţul gurii. „ Părea că povestea asta îl amuza teribil. De-abia îşi putu stăpâni râsul, când Rikki îl povesti de bomboanele de ciocolată. O privire rugătoare din partea lui Cleo şi una furioasă din partea lui Rikki îl convinseră însă că nu era nimic de râs.

— Şi ce crezi c-ar trebui să fac acum? Îl întrebă Rikki, în sfârşit.

— Mă întrebi asta pentru că?… Zise Lewis, puţin derutat. Era uimit că fetele i se adresaseră tocmai lui.

— Păi, pentru că ne-am gândit că trebuio s-o fi păţit şi tu de câteva ori, îi explică scurt Rikki. Aşa că, în mod sigur, ştii

nişte trucuri împotriva suferinţei din dragoste.

— Ha-ha!

Lewis râse cu poftă. El nu se simţea jignit, aşa cum poate ar fi trebuit. Puse din nou mâna pe sistemul de comandă al noii instalaţii de irigat şi-şi concentră atenţia asupra reglării ceasului acesteia. Era o etapă foarte importantă. Lewis împărţise iera în trei sectoare. Dacă totul funcţiona corect, acestea aveau să fie udate pe rând – şi atunci Lenny n-ar mai fi trebuit să-şi bată capul cu udatul plantelor.

— Lewis?! Îl strigă Emma, încercând să-i ditragă atenţia.

— Da, un moment… Răspunse Lewis, absent.

Pe aleea din faţa biroului se auziră paşi.

— Eşti gata, Lewis? Se auzi vocea lui Leonny, în faţa ferestrei deschise.

— Da, da! Sunt gata imediat, răspunse Lewis, cam prea tare.

Lenny se afla deja în uşa biroului, chiar lungă fratele lui.

— Aşa, deci.,. Lewis se uită la Lenny şi coborî vocea. În fiecare zi, la ora cinci, continuă el. Zonele vor fi stropite pe rând, timp de un minut.

— Nu-i cam puţin? Întrebă Lenny, nu tocmai convins.

— Nu! Apa trebuie să aibă timp să se infiltreze, îi explică Lewis. În felul ăsta, faci şi economie.

— Aşa, deci! Atunci m-am liniştit, spuse Lenny, după care se întoarse în întunecimea serei, Plantele n-au voie să stea uscate!

— Stai liniştit! Strigă Lewis în urma lui.

— Lewis! Îl întrerupse Emma încă o dată, Avem nevoie de sfatul unui băiat.

— A, da! Îşi aminti el, însă nu prea ştia ce să spună. Nu se simţea tocmai confortabil că fetele îl întrebau cum i se dăduseră lui papucii.

„De fapt, nici nu ştiu de ce mi se întâmplă tot timpul asta!” se gândi el. Îşi ridică privirea. Faptul că şi Cleo se afla aici nu-i plăcea deloc. „Ce ciudat!” se gândi el „în mod normal, pot să vorbesc despre orice când e ea în preajmă.”

Cu timpul, tăcerea devenea jenanta, aşa că se hotărî să treacă la subiect.

— Majoritatea băieţilor vor să ştie ce şanse au, începu el.

— Asta am spus şi eu! Îl întrerupse Rikki, ullându-se la Emma.

— Dar nu vor să se simtă ridicoli, îşi încheie el propoziţia.

— Asta am spus şi eu! Rânji Emma către Rikki.

— Îndrăgosteala trece şi singură? Întrebă Cleo, ignorând comportamentul prietenelor ei.

— Din experienţa mea, nu… Mormăi Lewis, sperând că fata nu-i va observa stânjeneala.

— Hei, Lewis! Strigă Lenny de-afară, spărgând tăcerea. Timpul înseamnă bani!

Emma ridică o mână în direcţia lui Lenny, pentru a-l linişti. Apoi zâmbi spre Lewis, scuzându-se.

— E-n ordine, zise ea şi fugi spre uşă. Am plecat deja!

Rikki şi Cleo le făcură cu mâna celor doi băieţi şi o urmară. Lewis mai privi o clipă în urma lui Cleo. Abia când aceasta dispăru, scutură din cap, pentru a-şi mai ridica moralul.

„E de admirat băiatu'!” îşi zise el, gândindu-se la Elliot. „Chiar are curaj!”

Rikki se plimba singură pe plajă. „În mod normal, într-o zi perfectă ca asta, m-aş întâlni cu Cleo şi cu Emma. Am înota împreună, în golfuleţul nostru secret”, se gândi ea tristă. Dar acest lucru nu mai era posibil.

De fiecare dată când le întâlnea pe prietenele ei, se aştepta ca acestea să-i facă morală despre cum să se comporte faţă de Elliot. „Nu-i frânge inima” acesta era refrenul. Relaţia lor devenis încordată, chiar dacă Rikki ştia că nici Emma, nici Cleo nu se simţeau tocmai bine în rolul lor. Problema era că niciuna dintre ele nu găsea o ieşire.

„De câte ori am întors-o pe toate păţile?” se gândi Rikki. „În felul ăsta, n-o să iasă nimic! Ar trebui să renunţăm.”

De fapt, i-ar fi plăcut tare mult să înoate în ocean. Soarele strălucea minunai iar oglinda apei părea presărată cu diamante. Dar fără Emma şi Cleo i se părea cumva fals. „În

ocean aş fi la fel de singură ca aici, pe plajă!”, îşi dăd seama Rikki. „Chiar dac-aş goni prin apă cu viteza luminii, tot la ele m-aş gândi!” În fond, asta era problema. Dacă era să fie sinceră, viaţa de sirenă avea farmec tocmai datorită apropierii de Emma şi de Cleo. Îi plăcea la nebunie să înoate cu ele. Pentru moment, n-o interesau noile puteri. Cu atât mai puţin unicitatea el ca sirenă. Ea nu voia decât să înoate npreună cu prietenele ei.

„Tocmai asta mă enervează atât de tare în chestia cu Elliot”, se amărî ea. „S-a băgat pur şi simplu între noi…” Rikki ştia bine că felul ei de a fi putea afecta prietenia dintre ea şi celelalte două fete, dar nu vedea lucrurile la fel ca ele. „Pur şi simplu, nu mă pot preface că totul e OK”, mormăi ea ca pentru sine. Bineînţeles că va încerca să fie prietnoasă cu Elliot. Dar ce se va întâmpla acă el n-o va asculta? Sau dacă se îndrăgostise de ea pentru totdeauna?

„Să mă prefac cumva că nu mă deranjează, pentru ca toţi să fie fericiţi? Ei ne, nu! Eu nu sunt aşa! Categoric, eu nu sunt aşa!”

Capitolul 9

— Hei, Rikki! O strigă deodată cineva.

Era Elliot, care încerca s-o ajungă din urmă.

— O, Elliot! Ce surpriză! Mârâi Rikki şi iuţi pasul.

Am ceva pentru tine! Zise el, ţopăind în urma fetei.

Aproape că trebuia să alerge ca să ţină pasul cu ea.

— Ascultă, Elliot! Nu mai vreau nici un cadou de la tine, bine? Îi explică ea obosită.

Pentru o clipă, Elliot o privi ţintă.

— OK, răspunse el necăjit.

Rikki văzu că băiatul ascundea ceva la spate. Părea să fie o mică figurină de sticlă. „De fapt, nici nu vreau să ştiu ce-are acolo…” se gândi ea. „Vreau doar să mă lase-n pace!”

Dar era nevoie de mult mai mull decât atât pentru a frâna entuziasmul lui Elliot.

— Ştii, aş vrea să mergem împreună Ia un film, îi propuse el entuziasmat.

— Nu, mulţumesc! I-o tăie Rikki scuti, încercând să se stăpânească.

— Poţi să alegi tu filmul! Făcu Elliot şl o apucă fulgerător de mână.

Asta era deja prea mult. Bomboane şi felicitări, şi să tot audă cât era de grozavă… Toate astea o călcaseră pe nervi pe Rikki, Dar să meargă de mânuţă cu Elliot pe plajă… Asta deja umpluse butoiul, nu doar paharul!

Văzu roşu înaintea ochilor. Ştia c-o să explodeze dintr-o clipă-n alta – şi chiar n-o mai interesau sentimentele lui Elliot!

— Hei! Ţipă ea şi se opri brusc. Îşi trase mâna din strânsoare. Ştiu că eşti îndrăgostit de mine, dar înţelege că nu mă interesează!

— Ştii că odată voi deveni surfer pro fesionist? Continuă Elliot, de parcă nimic nu se întâmplase.

„Nici măcar nu mă aude!” se gândi Rkki neajutorată.

— Elliot! Zise ea pe un ton mai calm, încercând să nu strige. Treaba e că nu nn potrivim. Eu sunt o singuratică şi vreau să rămân aşa. „Deci…” se gândi ea, „mai prietenoasă de-atât chiar nu pot fi. Dacă nu termină acum, va avea de-a face cu mnine!”

— Şi dacă devin şi eu un singuratic? Propuse Elliot, curajos. Atunci am putea să fim doi!

„Speranţa din vocea lui ar putea frânge inima oricui… Bietul băiat! Este atât de îndrăgostit de mine, iar eu nu vreau decât să scap de el… Cândva, în viţă, tot va trebui să înveţe să se descurce într-o asemenea situaţie, indiferent dacă-i convine sau nu. Păcat că sunt eu prima care trebuie să-i dea papucii! Dar, dacă el m-a ales tocmai pe mine, atunci asta e…”

Rikki ajunsese în punctul în care politeţea şi prietenia nu mai existau. Voia ca circul ăsta să se termine. Îi ajunsese!

— Ascultă, zise ea, uitându-se în ochii Iul Elliot.

Vocea ei era rece ca gheata, iar furia i se putea citi în priviri.

— Chiar dac-ai avea cu patru ani mal mult şi ai fi cu o jumătate de metru mal înalt… Şi poate… Mult mai puţin enervant, tot nu m-ai interesa. În viaţa adevărată, NU înseamnă NU, aşa că lasă-mă-n pace, Bineînţeles că Emma avea să citească dezamăgirea pe faţa băiatului, dartrebula să se termine odată.

„Bobocul ăsta trebuie să priceapă!” se gândi ea resemnată.

Ochii lui Elliot pluteau în lacrimi, dar pe ea n-o interesa. Orice simpatie faţă de el dispăruse. Pur şi simplu, voia să pună punct, Aşa că se întoarse pe călcâie şi plecă.

Bietul Elliot rămase în urmă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Din fericire pentru el, Rikki nici măcar nu întoarse capul.

Când ajunse în vârful dunelor de nisip, fata verifică dacă Elliot mai era acolo. Chiar dacă de-abia îi mai putea recunoaşte silueta, încă îi ghicea umerii căzuţi. Îl lovise destul de rău. Observă cum băiatul scoate ceva din buzunar. Pentru o clipă, el privi acel obiect, după care îl aruncă departe, în valuri…

Rikki îşi strânse jacheta în jurul trupului. Deodată, vântul părea tare rece. Nu-i plăcea să se simtă vinovată pentru durerea lui Elliot, dar era conştientă că acum nu mai era nimic de făcut. Dacă i-ar fi întors la el, n-ar fi făcut decât să-i trezească speranţe false, iar astfel doar ar fi înrăutăţit lucrurile. Se întoarse cu spatele şi o luă la goană. Elliot rămase din nou singur.

„O să-i treacă”, se gândi ea optimistă. „E un băiat curajos! Sunt absolut sigură: chestia asta nu poate decât să-l în tărească.”

A doua zi, Rikki avu, în sfârşit, ceva timp pentru sine. Nu mai era nimeni care să se ţină după ea sau să-i alerge printre picioare, Şi nu mai era nimeni care să-i explice cum să se poarte, Nici un Elliot nu-i mai declara dragostea lui, iar Emma şl Cleo nu dădeau nici un semn de viaţă.

Îşi găsise un colţ liber în cafeneaua JuiceNet şi stătuse toată dimineaţa în faţa unui smoothie, fără să se gândească la nimic. Nu avusese nici un motiv de îngrijorare. Era fericită…

Când Emma şi Cleo intrară pe uşa cafenelei, Rikki fu bucuroasă să-şi vadă prietenele.

— Hei! Ce faceţi, fetelor? Le întrebă ea pe cele două, în timp ce acestea se apropiau de masa ei.

Dar, uitându-se la feţele lor, Rikki îşi dădu seama că orele de linişte trecuseră deja, Cleo şi Emma nu păreau nici pe departe fericite.

— Nu-l găsim pe Elliot! Zise Cleo dintr-o suflare.

— O s-apară el, făcu Rikki precaută, încer când să pară optimistă. Nu vă faceţi griji!

— N-o s-apară! Zise Emma iritată. L-am căutat peste tot. Parcă l-a înghiţit pământul!

Era clar că Emma nu avea cum să se relaxeze.

— Le-ai spus ceva părinţilor tăi? Întrebă Rikki, plină de speranţă.

— Pentru Dumnezeu! Ei ar înnebuni, zise Emma. Cred c-a fugit de-acasă. Aseară a fost destul de ciudat, nu atât de vesel ca de obicei…

Rikki simţi o gheară în stomac. Ştia de ce se purtase Elliot ciudat. Şi, oricât ar fi vrut să-şi alunge din minte întâmplarea de pe plajă, din ziua precedentă, se simţea vinovată. Din momentul în care îi spusese lui Elliot acele lucruri cumplite, avusese un sentiment straniu. Dar nu era vina ei. Ea fusese doar sinceră. „Dacă micuţul nu se poate descurca atunci când i se spune adevărul, atunci este problema lui, nu a mea!”

Chiar şi aşa, avea un presentiment ciudat. „Poate c-ar fi trebuit să fiu mai prietenoasă.”

De fapt, ea chiar încercase, dar la un moment dat se săturase. „Oare totuşi sunt vinovată de tot ce s-a întâmplat?”

— Ce-i? O întrebă Emma, văzând expre sia chinuită de pe faţa lui Rikki.

— O, păi, poate că… Bălmăji Rikki, încer când să mai amâne inevitabilul. Ştia clar că trebuia să le spună celor două despre discuţia ei cu Elliot.

— Rikki! O bruscă Emma, nerăbdătoare.

— OK, răspunse ea. L-am spus că nu mă interesează, dar cred c-am fost destul de atentă.

Emma şi Cleo ridicară din sprâncene şi o fixară pe Rikki. Ştiau că n-avea cum să fi fost doar atât.

— OK, continuă Rikki. „E momentul ade vărului. Dacă băiatul chiar a dispărut, nu avem timp de pierdut!” se gândi ea.

— I-am spus că, şi dac-ar fi mai mare, mai înalt şi mai puţin… Cred că i-am spus „mai puţin enervant”, nu m-ar interesa deloc. Iar apoi i-am spus clar să mă lase-n pace.

Gata, asta era tot!

„OK!… Am vrut să le spun adevărul gol-goluţ, dar acum pare să fie ceva cumplit.”

Cleo şi Emma începură să vorbească deodată.

— Rikki! Strigă Cleo şocată.

— E doar un copil! Zise Emma, vizibil agitată.

— Dar m-a enervat! Fu tot ceea ce putu să spună Rikki în apărarea ei.

Ruşinată, se uita în pământ, simţind pri virile sfredelitoare ale prietenelor ei.

— Te comporţi de parc-ar fi o crimă că e îndrăgostit de tine! O certă Emma şi bătu cu pumnul în masă.

Rikki era şocată. N-o văzuse niciodată pe Emma atât de furioasă.

— Trebuie neapărat să-l găsim, înain te ca părinţii mei să observe ceva. As cultă… Dacă i se întâmplă ceva… Tu eşti vinovată!

Capitolul 10

Zdrong! Cu o bubuitură, uşa cafenelei se trânti de perete. Rikki se simţea de parcă tocmai ar fi primit o palmă

zdravănă. Nici nu-şi putea aminti când se simţise ultima oară atât de prost.

„Nu înţeleg de ce mi se întâmplă toate astea”, se gândi ea. „Nu e vina mea că s-a îndrăgostit de mine! N-am făcut decât să-l pescuiesc din apă, după ce soră-sa l-a abandonat. Şi-acum, pisica e-n ograda mea… Ce-ar fi trebuit să fac? Bine, poate n-ar fi trebuit să-i spun cât e de enervant, dar, trecând peste asta, i-am spus doar esenţialul.”

Şi totuşi, Rikki ştia că problema era mult mai adâncă. Felul în care vorbise cu Elliot dovedise că ea habar n-avea să se comporte cu oamenii. Stătea tristă, singură la masă, cu capul în mâini. Sute de gânduri i se învălmăşeau în minte. Nici nu-l observă pe Lewis, care se apropiase de masă

— Hei! Făcu el. Eşti prost dispusă?

— Elliot… Mormăi Rikki.

„Ah, şi eu care credeam că s-a întâmplat ceva…” îi trecu prin minte Iu Lewis. „Deci, e doar vechea poveste!” Era bucuros că nu trebuia să afle de o nouă catastrofă. „Fetele astea te fac să-ţi sară inima din piept.”

— Oho! Lasă-mă să ghicesc, zise el uşurat. Ai vrut să-i explici tranşant lucrurile, iar acum el este foarte trist…

— A fugit de-acasă, Lewis! Spuse Rikki supărată. Ăsta e un lucru serios! L-ai văzul cumva pe-aici? Întrebă ea, plină de speranţă.

Lewis încercă să se concentreze. Ultima dată îl văzuse pe Elliot cu o zi în urmă, în seară, pe când el încă lucra la instalaţia de irigare a lui Lenny. Trecuse ceva timp de-atunci, însă nu-l mai zărise pe Elliot.

— Nu, nu l-am văzut răspunse el. Ultima dată am dat ochii cu el ieri, la Lenny.

Rikki îşi lăsă din nou capul în mâini.

— Hei! Nu renunţa aşa uşor! Unul dintre fraţii mei colecţionează insecte. El spune de fiecare dată: „Ca să prinzi un fluture, trebuie să gândeşti ca un fluture!”

Rikki îşi ridică încet privirea.

— Asta nu ne prea ajută acum… Zise ea necăjită.

— Cum să nu ne ajute? Tot ce zic eu este să te pui în pielea lui.

— Uşor de spus, greu de făcut! Replică Rikki. Tu unde te-ai ascunde, dac-ai fi mic?

— Hmm… Undeva unde să nu mă găsească nimeni, replică el, de parc-ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

În momentul ăsta, lucrurile se limpeziră pentru Rikki.

„Am mai auzit asta o dată… Sau am văzut, când…”

— Asta e! Strigă ea şi sări ca arsă.

— Ce? Strigă Lewis, mirat.

Dar Rikki fugise deja spre uşă.

— N-am timp să-ţi explic acum! Îi strigă ea peste umăr. Îţi mulţumesc mult de tot, Lewis!

Înainte ca Lewis să apuce să mai scoată un cuvânt, Rikki dispăru.

— OK, zise el uimit, vorbind la masa goală. N-ai decât să faci pe secretoasa…

Rikki tocmai îşi amintise ceva. Fără să-şi dea seama, Lewis îi dăduse indiciul perfect pentru ascunzătoarea lui Elliot.

Când băiatul le însoţise pe cele trei prietene în seră, el spusese ceva de genul „latã un loc unde te-ai putea ascunde pentru totdeauna…”

Rikki fugi de-a lungul canalului, pe lângă casa părinţilor lui Cleo, prin part până la seră. Ajunsă acolo, inima îi bătea nebuneşte. Simţea c-o să leşine de efort.

„Eiliot trebuie să fie pe-aici, pe undova îşi zise ea agitată. „Sigur s-a ascuns prin plantele astea imense. Trebuie găsesc!”

— Elliot! Strigă ea cât putu de tare, chiar înainte să deschidă poarta. Elliot! Ştiu că oşti aici. Ieşi, te rog!

Ciuli urechile, după cel mai mic sunet. Poate că băiatul i-ar fi dat un semn. Dar nu se auzea decât respiraţia ei agitată. Rikki înghiţi în sec. Apoi îl strigă din nou pe Elliot.

Nu ştia ce să-i spună, chiar dacă l-ar fi găsit. Ştia doar că trebuia să pună lucrurile la punct – atât cu Elliot, cât şi cu Emma şi Cleo.

„Mă doare să mă simt părăsită”, se gândi ea, chiar dacă se considera novinovată.

Voia doar ca lucrurile să revină la normal, Fără ceartă şi responsabilităţi faţă de Elliot. „Dac-aş putea să-ntorc timpul înapoi cu puterile mele magice…” îşi zise ea tristă.

Indiferent dacă-i plăcea sau nu – şi era clar că nu-i plăcea – singura cale era să-l găsească pe Elliot şi să discute cu el. Dac-ar fi putut clarifica lucrurile cu el, s-ar putut împăca şi cu Emma şi Cleo.

Hotărâtă, porni în căutarea băiatului, La început avu senzaţia că se-nvârtoa în cerc, dar apoi începu să recunoască locurile.

„Cred că aici eram când a începui Emma să-mi povestească despre orele de surfing… Ah, asta e prostia aia de piatră, în care-am dat cu piciorul… Pe undeva pe-aici trebuie să fie şi luminişul…”

— Elliot! Strigă ea din nou. Simţea că băiatul se afla în preajmă. Elliot?

Dădu nişte ferigi la o parte şi ajunse la luminiş.

Exact acolo se afla Elliot – ghemuit cu genunchii strânşi la piept, ascun printre plante. Nici nu-şi ridică privirea spre Rikki.

— Îmi pare rău, zise ea, croindu-şi drum spre băiat, Haide, să mergem, grădina se va închide curând, încercă ea să glumească.

Elliot nu-i răspunse.

— Mi-am adus aminte ce-ai spus: că al te-ai putea ascunde pentru totdeauna adăugă Rikki şi se aşează încet lângă el.

— Elliot, eşti bine? Întrebă ea cu blân deţe.

— Da, sunt bine, răspunse el cu vocea înecată de lacrimi. Lasă-mă singur!

— Ascultă, Elliot, începu Rikki, căutându-şi cuvintele cu grijă, de astă dată. Îmi pare rău de ce ţi-am spus ieri. Lucrurile stau cam aşa: de mică… M-am obişnuit ca lumea să nu mă placă, Se opri şi se gândi cum să-i explice mai bine. Evident că nu voia să-şi pună pe tapet toată viaţa. La

urma urmelor, băiatul avea doar unsprezece ani. Şi totuşi, avea dreptul să ştie de ce ea reacţionase atât de brutal. „Poate c-ar fi mai simplu să-i spun că am deja un prieten”, se gândi ea, „dar asta n-ar tl tocmai just. Sper că este destul de matur ca să mă înţeleagă…”

— Iar atunci când oamenii mă plac, pentru mine nu este deloc uşor, îi explică ea. Atunci mă simt ca şi cum… Nu pot să descriu… Mă simt cumva îngrăditǎ… Şi nu ştiu cum să mă port.

Rikki ridică din umeri. Ar fi fost atât de multe lucruri de spus, iar ei îi era ciudă pe sine. „De ce oare nu pot să-i spun de-a dreptul ce mi se întâmplă? De ce nu-ml găsesc niciodată cuvintele?”

— Îmi pare rău, Elliot, zise ea fără vlagă. Crezi c-ai putea încerca să mă înţelegi?

Elliot remarcă tristeţea din vocea fetei şi-şi ridică privirea.

— Putem totuşi să facem ceva împreună acum? Întrebă el încet, Rikki zâmbi.

— Înainte de-a face ceva, zise ea, ridicându-se şi trăgându-l pe Elliot de mână, trebuie să ieşim de-aici.

Îi dădu un brânci prietenesc. Elliot râse „Pentru prima oară după mult timp, am senzaţia că lucrurile merg pe calea cea bună”, se gândi Rikki.

Capitolul 11

Lenny se uită la ceas. „E deja aproape ora cinci!” se gândi el vesel şi-şi încuie sculele în birou. Îşi luă cu el doar playerul MP3, „la să vedem acum dacă munca lui Lewis va da rezultatul promis…”

Fugi spre poarta principală a serei. Ajuns acolo, îşi scoase pentru o clipă căştile din urechi şi ascultă. „Clic!” se auzi. Mulţumit, privi cum se încuie automat lacătul. „Uau! Funcţionează!” Lenny zâmbi, „Ştiam eu că Lewis o să reuşească!”

Mai încercă o dată poarta, asigurându-se că era încuiată. Apoi îşi bǎgă din nou căştile în urechi, porni playerul MP3 şi plecă fredonând o melodie.

Dar, oricât de multe beneficii i-arfi adus noul sistem lui Lenny, pentru Elliot şi Rikki era o catastrofă. Cei doi încă nu observaseră nimic. Pentru moment, lacătul era cea mai mică dintre problemele lor.

— Cred că pe-aici trebuie s-o luăm, ca s-ajungem la ieşire, zise Rikki.

Împreună cu Elliot, se strecură pe sub nişte plante agăţătoare uriaşe, încercând să scape din „junglă”.

Nu doar cărările, care păreau a nu duce nicăieri, ci şi gândul la prietenele ei îngrijorate o împovărau pe Rikki. Fata privi cu spaimă către sistemul de irigare, care atârna ameninţător deasupra capetelor lor.

„Am fugit pe la patru, patru şi-un sfert de la cafenea”, făcu ea calculul. „Am făcut vreo douăzeci de minute până aici… Încă vreo douăzeci ca să-l găsesc pe Elliot…”

Aşa că era aproape cinci! În clipa asta, Rikki nu mai putea spera decât că mai avea câteva minute la dispoziţie – sau că sistemul pus la punct de Lewis nu avea să funcţioneze.

„Începe să devină periculos”, se gândi ea, străduindu-se să rămână calmă. „De cum pornesc chestiile astea, sigur mă voi transforma şi mă voi prăvăli neputincioasă la pământ! Dacă Elliot mă vede, o s-avem o mare problemă.”

Puse o mână pe umărul lui Elliot şi-l îndrumă spre o altă cărare. Încerca să-şi aducă aminte drumul spre ieşire. Din păcate, jungla era impenetrabilă.

Pe măsură ce trecea timpul, fata începea să tremure de spaimă. „Cât ne-am mai dat silinţa să-i convingem pe Kim şi pe Elliot că jurnalul e doar o poveste!” îi trecu ei prin minte. „Dac-o să mă vadă acum că mă transform în sirenă… Mi se face rău numai când mă gândesc!”

Rikki avea nevoie de ajuta – şi încă repede!

„Stai calmă… Nu deveni isterică… Lewis! Trebuie să-l sun pe Lewis! Poate că el reuşeşte să oprească la timp sistemul de irigaţii”, se gândi ea cu înfrigurare, încercând să-şi stăpânească nervii. „Sigur a implementat şi o funcţie suplimentară de urgenţă!”

Inspiră adânc, după care îşi scoase telefonul. Formă numărul lui Lewis. Telefonul suna şi suna. Broboane de sudoare apărur< pe fruntea fetei. „Hai, răspunde odată!”

Lewis stătea pe ponton şi-şi aşeza iii barcă ustensilele de pescuit. După un weekend petrecut în seră, avea nevoie de un pic de relaxare. „Câteva ore de linişte, legănat de valuri, sunt tot ce-mi doresc acum.,. Doar relaxare, fără pic de stres”, se bucura el.

Deodată, sună telefonul. Nu tocmai fericit, privi afişajul. Era Rikki! Lewis ofta adânc. „Să vezi dacă nu-i de rău!” îi trecu prin minte.

— Alo, răspunse el fără chef.

— Lewis, când pornesc aspersoarele? O auzi el pe Rikki, cu o voce panicată.

— La cinci. De ce?

Rikki se întoarse, încercând să voi bească astfel încât să n-o audă Elliot.

— Ascultă, Lewis, îi explică ea. Suntem îi i seră şi ne-am rătăcit.

— Ce? Întrebă Lewis. Rikki vorbea atâl de încet, încât de-abia o auzea.

— Lewis, ascuită-mă! Şopti ea din nou. L-am căutat pe Elliot şi I-am găsit aici, în seră. Se ascunsese printre plante, iar acum nu mai găsim drumul spre ieşire, înainte să pornească stropitorile.

— Ce nu găsiţi? Urlă Lewis, care tocmai începea să priceapă gravitatea problemei.

— Lewis! Strigă Rikki disperată. Avem nevoie de ajutorul tău! Ştii ce se va întâmpla dacă nu ne scoţi de-aici înainte să se declanşeze sistemul de irigare. Vino cât poţi de repede! Adu-le şi pe Cleo şi Emma!

— Of, OK! Bombăni Lewis nervos şi porni imediat barca. Sunt în drum spre voi, mai zise el şi închise telefonul.

Imediat, le scrise câte un SMS lui Cleo şi Emmei. Apoi porni în viteză către seră.

— Repede, Elliot! Strigă Rikki, după ce închise telefonul.

Îl luă de mână şi porni pe prima cărare pe care o văzu.

— De ce fugim? O întrebă Elliot gâfâind.

Din fericire, băiatul alerga în timp ce punea întrebări. Rikki auzi deja în spatele lor primele jeturi. Apa scălda plantele din belşug.

Cei doi alergau disperaţi prin pepinieră, pe orice cărare le ieşea în cale şi, de câteva ori, se învârtiră în cerc. Rikki tot n-avea habar care era drumul cel bun spre ieşire. Ştia numai una şi bună: jeturile de apă nu aveau voie s-o atingă. Dacă în timpul ăsta ajungeau şi la poartă, cu atât mai bine. Dar, până una-alta, fugeau de apă.

— Pe-aici! Îi strigă ea lui Elliot, în momentul în care un nou sector de aspersoare se puse în funcţiune.

„OK", se opri ea o clipă. „Suntem în siguranţă pentru un minut sau două", îşi zise. „Deci, acum suntem în sectorul al doilea. Dac-am şti care sunt următoarele stropitoare care vor porni…" se gândi ea. „Aşa, nu putem decât să fugim dintr-o parte-n alta, în speranţa că vom scăpa neudaţi! Sper să vină Lewis mai repede

— Şi Emma, şi Cleo!" Rikki era în pragul disperării.

Elliot stătea lângă ea şi-şi trăgea sufletul. De-abia mai putea respira.

— Ce s-a-ntâmplat, Rikki? Întrebă el. De ce alergăm aşa?

Rikki era mult prea preocupată ca să mai audă întrebarea lui. Încerca să-şi amintească vorbele lui Lewis. „Ce-a spus el despre sistemul de irigaţii? Poate că indicaţiile lui ne vor fi de folos."

— Ce-a spus Lewis? Repetă ea cu voce tare. Dar vorbea mai degrabă cu sine decât cu Elliot.

— La ce interval sunt irigate sectoarele?

— Ce spui tu acolo? O întrebă Elliot uluit. Habar n-am!

— Cred că la intervale de un minut, mormăi Rikki, străduindu-se să-şi amintească discuţia din biroul lui Lenny. Dar apoi zări expresia de pe faţa lui Elliot, care părea bulversat.

— Scuză-mă, Elliot, zise ea fără a! Te explicaţii. Zgomotul aspersoarelor care se declanşau o făcu atentă.

— Fugi! Strigă ea.

Alergau disperaţi printre plante. Frunzele ferigilor îi tot loveau peste faţă şi, la un moment dat, cei doi se împiedicară, gata să cadă. Dar Rikki ştia că n-aveau timp de aşa ceva. Singura lor şansă era să alerge.

— Cred că pe-aici trebuie s-o luăml strigă ea spre frăţiorul Emmei şi-o luă la goană spre stânga. De fapt, indiferent în ce direcţie fugeau, important era să nu-l ajungă din urmă ploaia artificială. Rikki începu să obosească. Nu mai rezista mult în cursa asta nebună. Aşa că se opri o clipă, să tragă aer în piept. Elliot se prăbuşi în genunchi, gâfâind.

— Nu înţeleg, se smiorcăi el. Ce s-a-ntâmplat? Ne urmăreşte cineva?

Lui Rikki îi era milă de bietul băiat. După ce îi frânsese inima, acum îl fugărea prin seră, până nu mai avea aer. Trebuia sa găsească neapărat ieşirea. „Nu putem fi atât de departe de poartă… Chiai dac-am fi pornit din capătul celălalt, tot ar fi trebuit să străbatem toată sera. Nu poate fi departe.” Gândul acesta o mal învioră puţin.

Capitolul 12

Rikki şi Elliot mai făcură vreo două sprinturi, după care zăriră în sfârşit ieşirea.

— Poarta, uite poarta, Elliot! Strigă Rikki triumfătoare. Am găsit-o!

Elliot nu putea înţelege pe aeplin entuziasmul ei. Era terminat de oboseală. Şi totuşi, zâmbi.

Relaxată, Rikki se opri, îşi puse mâinile-n şold, respiră adânc şi încercă să se odihnească un pic.

De cealaltă parte a porţii, se auzeau strigătele lui Lewis. Venise cât se poate de repede – şi găsise poarta încuiată.

— E încuiat, zise el nefericit, câna o observă pe Rikki.

— Nu! Ţipă ea disperată, apoi adăugă pe un ton ceva mai potolit: Te rog, nu-mi spune că am scos cel mai bun timp la alergare, pentru ca acum să mă transform totuşi în sirenă.

Fata oftă, apoi zgudui poarta încuiată. Bineînţeles, era conştientă că asta n-avea s-ajute la nimic, dar era foarte frustrant.

„De parcă n-ar fi fost destul de greu să-l găsesc pe Elliot şi să vorbesc cu el… Nu, a trebuit să fugim de stropitori, iar acum suntem prinşi în capcană, pentru că poarta e încuiată! Porcăria asta de poartă strică tot! Dacă mă transform în sirenă, totul a fost zadarnic”, se gândi ea disperată.

— N-o să puteţi ieşi, observă Lewis lucid. Abia ieri am montat sistemul de închidere. Lacăt automat – absolut sigur, garantat împotriva spargerilor.

— Atunci, o să stăm pe-aici o vreme, constată Elliot resemnat, uitându-se la Rikki.

Lui nu i se părea o situaţie tragică.

Deodată, auziră alţi paşi dincolo de poartă, Emma şi Cleo veneau în fugă spre ei, din parcarea din faţa serei.

— Elliot! Strigă Emma cu o voce tre murândă şi se agăţă de poartă.

— Totul e-n ordine, zise Rikki, în momentul în care Emma îşi îmbrăţişă fratele prin gard. Dar acum se-ngroaşă gluma, adăugă ea, arătând spre stropitori. Apa se apropia.

Cele două fete o priviră îngrozite. Rămăseseră cu gura căscată de spaimă uitaseră de aspersoare.

— Mai aveţi cam douăzeci de secundo până pornesc aspersoarele din zona asta, spuse Lewis. Calculase rapid intervalele.

— Păi, şi-atunci o să ne udăm, zise Elliot, eliberându-se din îmbrăţişarea Emmei. Ce-i atât de rău în asta?

Cuprinsă de panică, Rikki se uită în jur. Căuta ceva care s-o ajute: o rangă, un cleşte pentru cabluri, orice. Dar nu vedea nimic – doar o mare de plante. Apoi zări o stropitoare de grădină, de partea cealaltă a gardului.

— Cleo! Şopti ea agitată, Cieo!

Îi arătă din priviri prietenei sale stro pitoarea şi-i indică lacătul. Asta era singura lor şansă.

Dacă Emma şi Cleo reuşeau să spargă lacătul cu ajutorul puterilor magice, Rikki şi Elliot ar fi fost salvaţi. Nu era uşor, iar Elliot nu trebuia să observe nimic. Dar merita să încerce.

Rikki se întoarse spre micul ei adorator. El se uita la „jungla” din jur, aşa că nu observase schimbul de priviri. Chiar şi-aşa, Rikki se hotărî să-i distragă atenţia.

— Aia nu-i o şopârlă? Zise ea, arătând spre cel mai mare tufiş din preajmă.

— Unde? Întrebă el şi porni în direcţia arătată de Rikki.

Acum trebuia să acţioneze Cleo! Fata luă stropitoarea şi turnă conţinutul pe lacăt.

— Em! Strigă ea după aceea.

Emma se concentră asupra lacătului. Simţea moleculele de apă care inundau încuietoarea. Cu o mişcare a mâinii, ea le congelă. Gheaţa se întinse rapid pe suprafaţa metalului. Deodată, lacătul explodă.

— Elliot! Strigă Rikki, în momentul când auzi bubuitura.

Fugi spre el. Băiatul stătea încă printre plante şi căuta şopârla. Rikki îl apucă de mână şi-l trase spre poartă, o deschise cu piciorul şi ieşi din seră. Chiar în acel moment, căzură primele picături de apă din instalaţia de irigare.

Emma se repezi la Elliot şi-l apucă de mână. El încercă să se elibereze, dar n-avea nici o şansă. Sora lui îl examină cu atenţie, căutând eventuale răni sau vânătăi.

— Gata, termină odată cu scenele-astea, Emma! O certă Elliot.

Nu-i plăcea deloc să fie tratat astfel. Nu pricepea de ce era toată lumea atât de agitată. „Am lipsit doar o după-amiază”, se gândi el. „Dac-o să am parte mereu de un asemenea circ, atunci mai bine stau acasă.”

Emma se ridică şi se uită în ochii lui Rikki. O încerca un noian de sentimente, pe care nu ştia de unde să le apuce. De fapt, ar fi vrut doar să-i mulţumească. Aşa că o îmbrăţişă pe Rikki. „Trebuie să fac asta, chiar dacă nu-i place., Sunt atât de fericită că l-a găsit pe Elliot!”

Cleo li se alătură zâmbind celor două prietene. În privirile fetelor se citeau emoţia şi uşurarea. Erau, în sfârşit, liniştite, se bucurau că-l găsiseră pe Elliot şi că Rikki nu se transformase. În afară de asta, erau în continuare prietene… Iar ăsta era cel mai important lucru.

Lewis stătea în faţa porţii şi se uita la lacătul distrus. Dădu din cap.

— I-am spus lui Lenny că este absolut sigur în caz de spargeri, explică el amărât. O să fie atât de dezamăgit!

— Ăsta-i lacătul tău? Îlântrebă Cleo, ridicând din sprâncene. Tu i-ai încuiat acolo pe cei doi? Făcu ea revoltată, de parcă Lewis ar fi fost vinovat de toată situaţia.

— Nu-i vina mea, se apără Lewis. După orele de program, chestia asta se închide automat. Este… Încercă el să le explice sistemul.

Dar privirea lui Cleo îi îngheţă cuvintele pe buze. „Cred că-i mai bine să tac”, se gândi el.

— Nu e suficient de sigur în caz de spargeri. Trebuie să-l îmbunătăţesc, zise el, fiind răsplătit cu un zâmbet cald din partea lui Cleo.

— Oameni buni, zise deodată Elliot, aţi înnebunit cu totul!

Se uita şocat de la unul la altul.

— Ai fugit de apă? O întrebă el pe Rikki.

— Păi da, din cauza rimelului, explică Rikki, zâmbind strengăreşte. Arată groaznic dacă se întinde, atunci când se udă.

— Fetele sunt tare ciudate, zise Elliot hotărât, îndepărtându-se de seră.

Cu toţii aveau nevoie de câteva momente de relaxare.

— Elliot, te rog să nu mai fugi niciodată de-acasă, îl rugă Emma şi-i puse o mână pe umăr, după care îl sărută cu drag pe creştet.

— Nu, niciodată, promise el şi se eliberă din îmbrăţişare.

— Şi nu le povesti nimic lui mami şi lui tati, îl avertiză în glumă Emma.

— În nici un caz, jură el.

Era chiar ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

— Şi caută-ţi o prietenă când mai creşti puţin, concluzionă Emma.

— OK, răspunse el, dar nu suna prea convingător.

Emma îl avertiză din priviri. Dar Elliot nu se uită la ea, ci apucă mâna lui Rikki.

— Nu sări calul, zise ea amenințător şi-şi retrase mâna.

Lewis se uita în urma lor. Căuta deja o explicaţie pentru fratele său, Lenny.

Mai târziu, după ce îl lăsară pe Elliot acasă, cele trei prietene merseră pe plajă. Soarele apunea şi plaja era deja goală.

„Acum totul pare altfel decât ultima oară când am fost aici… Cu Elliot”, se gândi Rikki mulţumită. „A fost greu, dar acum, slavă cerului, s-au rezolvat toate.”

— Mi se pare c-a trecut o veşnicie de când n-am mai înotat împreună, zise Cleo emoţionată.

— Şi mie, confirmă Rikki. Cine-ajunge prima? Strigă ea brusc şi o luă la fugă.

Cleo şi Emma nu se lăsară aşteptate. Toate trei se aruncară în valuri şi simţiră imediat în picioare furnicăturile bine cunoscute. Apoi ieşiră în larg.

Deodată, ceva strălucitor îi atrase privirile lui Rikki.

„O fi doar vreun ciob de sticlă”, se gândi ea şi se scufundă mai adânc, ca să vadă mai bine.

Sub ea se unduia iarba de mare. Strălucirea dispărea din când în când. Dar Rikki întinse mâna spre obiectul misterios.

„Ce-i asta?” se întrebă ea, văzând micul delfin de sticlă pe care îl scosese din nisip. Apoi îşi aminti… Trebuia să fie cadoul lui Elliot pentru ea.

„Mulţumesc”, zise ea în gând.

Mai departe, în faţă, Emma şi Cleo se hârjoneau cu delfinii. Rikki zâmbi. Viaţa putea fi totuşi atât de frumoasă!

SFÂRŞIT